

Vùng Biển Lặng

Thùy An

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10 \(chương kết\)](#)

Thùy An
Vùng Biển Lặng
Chương 1

Em ôm con Bích Ty vào lòng:

- Rửa là mình mất mẹ rồi Ty ơi.

Bích Ty tròn mở đôi mắt ngây thơ, nhìn em:

- Chị nói chi lạ rửa chị Vy, mẹ đang làm bánh bột lọc sau bếp mà, mất mô mà mất.

Em lắc đầu:

- Ty không hiểu chi hết, chị muốn nói là ...

Em im bật.

Ty nó chưa đủ trí khôn để nghe lời em giải thích, cả Cu Quang nữa, suốt ngày rong chơi, đánh bi đánh đáo, tuổi hồn nhiên căng tròn đôi mắt trong suốt suy tư. Nó không có thì giờ để lo âu, để suy nghĩ, dù một giây phút thôi, rằng mẹ của chúng em, mẹ dịu hiền, mẹ tiên nga đang nói rộng vòng tay, đang mở dần cánh cửa trầm hương, vùng thiên đường điểm ảo của riêng bốn mẹ con em, để chào mừng, để riu rít đón nhận một người đàn ông không phải là ba.

Em thù ghét, em oán hờn người đàn ông đang thay thế hình bóng ba trong trái tim cô đơn từ lâu của mẹ. Mẹ còn trẻ và đẹp, em biết như vậy vì mỗi lần ra phố vẫn có nhiều người nhìn theo mẹ với đôi mắt đầy chiêm ngưỡng. Nghe nói ngày xưa mẹ là hoa khôi của trường Đồng Khánh, lắm người theo đuổi, nhưng mẹ chỉ yêu có mỗi mình ba. Dạo đó ba chỉ là một anh học trò nghèo, học trên mẹ ba lớp bên Quốc học, hai trường sát cạnh, chỉ cách nhau con đường nhỏ. Một buổi chiều ba đạp xe lạng quạng thế nào tông phải mẹ làm chiếc cặp văng ra xa và mẹ té sấp xuống lề đường. Các bạn kéo đến xem đông quá làm ba luống cuống đến tức cười. Mẹ bảo, nhìn cử chỉ lúng túng, nửa ngượng ngùng, nửa sợ hãi của ba mà mẹ tội nghiệp đến quên cả đau. Rồi ba và mẹ quen nhau từ đó.

Mỗi tình thật êm đềm và thơ mộng như màu trời xanh muôn đời soi mặt

nước sông Hương. Ban đầu thì ông bà ngoại không chịu gả mẹ cho ba vì vấn đề môn đăng hộ đối. Ông ngoại ngày xưa là quan nhất phẩm triều đình, dòng dõi danh gia vọng tộc. Còn ba mồ côi cha, bà nội chỉ có một sạp hàng bán đồ gốm ngoài chợ An Cựu để làm kế sinh nhai, nuôi con ăn học nên người.

Tuy nghiêm khắc, nhưng ông bà ngoại rất cưng chiều con cái, nhất là mẹ, vừa học giỏi lại vừa nết na đảm đảm. Thấy ba và mẹ yêu nhau quá, ông bà ngoại không nỡ làm khổ con, nên một đám cưới đơn giản được cử hành, nối liền hai tâm hồn, hai cuộc đời riêng biệt, từ đây chung một mái nhà, bao ngọt bùi chia sẻ cho nhau.

Ngày ba mất, em mới lên tám, Quang lên năm và Bích Ty chưa đầy một tháng.

Sau đám tang ba, mẹ đau một trận tưởng chết. Không khí trong nhà ngột ngạt khó chịu. Dì Nguyệt sang thăm mẹ mà cứ ngồi khóc sục sùi cả ngày nơi ngưỡng cửa.

Bà nội thì lo thang thuốc cho mẹ, vừa săn sóc cho Bích Ty. Em còn nhỏ quá, chưa giúp đỡ được gì cho mẹ cả. Em chỉ biết ngồi bên giường mẹ, cầm lấy đôi tay gầy guộc rưng rưng: "Mẹ ơi, mẹ đừng chết nghe mẹ!".

Mẹ mở đôi mắt buồn nhìn em:

- Thúy Vy, đừng khóc con, mẹ không chết mô, mẹ phải cố gắng sống với con và các em chứ. Cu Quang mô rồi con? Coi chừng trông em, đừng để nó ra nắng rong chơi rồi đổ đau đổ ốm thì khổ.

Một thời gian thật lâu, mẹ mới lành bệnh. Nghe bà nội nói bởi vì mẹ đang non ngày non tháng, lại gặp chuyện quá đau lòng nên mới sinh bệnh. Qua khỏi được cũng nhờ ơn trời phật.

Sau ngày ba mất, hình như mẹ càng yêu em hơn lên, cả Cu Quang và Bích Ty nữa. Bích Ty càng lớn càng xinh đẹp giống mẹ như khuôn, nhất là cái miệng, đôi môi đầy vừa vắn, mỗi khi cười trông như đóa hoa tường vi.

Mẹ thôi không đi làm nữa. Mẹ bảo đi làm một ngày hai buổi không có thì giờ săn sóc các con. Mẹ bàn với bà nội sửa sang lại căn nhà cho thoáng đạt, rồi mở tiệm tạp hóa buôn bán kiếm lời sinh sống. Nhờ trời thương, cửa

hàng mẹ em càng ngày càng đông khách, cho nên đời sống mẹ con em trở nên thoải mái dễ chịu. Rồi em thi chuyển cấp vào lớp sáu trường Trưng Vương đạt hạng giỏi, mẹ đã ôm em vào lòng khóc thật lâu. Những giọt lệ mừng rỡ nóng hổi lăn dài trên đôi má trắng ngần của mẹ, đầm ướt mái tóc thắt bím chấm vai của em. Mẹ đã dẫn em đi khắp trường, chỉ từng khóm hoa, bụi cỏ và nhắc lại những kỷ niệm thưở thiếu thời, hồi mẹ còn là một nữ sinh ngây thơ của trường này, vành nón lá nghiêng duyên mỗi chiều tan học thả bộ qua cầu Tràng Tiền, muôn tà áo trắng tung bay như ngàn cánh bướm.

Mẹ lại nhắc đến ba, đến mối tình đẹp như bài thơ giữa người con gái trầm anh quyền quý và người học trò nghèo áo rách sờn vai.

- Thúy Vy à, ngày xưa mẹ thường hái trộm hoa mimosa cạnh văn phòng bà hiệu trưởng đem ép tặng ba, mặc dù có lệnh cấm.

Có một lần mẹ bị bà hiệu trưởng bắt gặp quả tang, mẹ bị phạt bốn giờ cấm túc, từ đó mẹ thất kinh luôn, không dám hái nữa.

Ánh mắt mẹ rạng ngời nhìn lên những chùm mimosa nở rộ trên cành, màu lá xanh biêng biếc lấm tấm những nụ hoa vàng lả lơi trong làn gió thoảng nhẹ. Trước mắt mẹ, chắc hẳn một vùng quá khứ ngọc ngà đang trải rộng, khung trời hoa bướm ngày thơ như bừng sáng trong tâm hồn người thiếu phụ cô đơn. Em rộn rã trong vòng tay mẹ, đôi môi tường vi của mẹ liên tục kể chuyện về ba. Những câu chuyện hết sức người lớn mà ở tuổi em, em không thể hình dung được, em không thể tưởng tượng ra được. Em chỉ biết rằng, em chỉ hiểu rằng mẹ đang nghĩ về ba, mẹ đang nhớ đến ba nhiều lắm. Mẹ mở một bữa tiệc nhỏ để mừng em lên cấp hai. Có cả ông bà ngoại và dì Nguyệt sang mừng nữa. Em được mẹ thưởng cho một con búp bê thật to, gần bằng nhỏ Bích Ty đã lên ba. Ông bà ngoại cho em chiếc xe đạp, nhưng mẹ bảo Thúy Vy còn nhỏ chưa đi được, phải bọc giấy lại treo trên gác. Chú Minh cho em khẩu súng bắn ra lửa, nhưng cu Quang đã dành mất. Nó bảo rằng con gái mà chơi súng gì. Em vui vẻ cho nó sau khi cùngh yêu nó một cái trên trán, vầng trán rộng giống hệt ba, gan lì và cương nghị. Cả nhà hôm đó được ăn một bữa cơm ngon lành. Mẹ nấu ăn tuyệt diệu, em mê nhất là món chả tôm, săn cứng và giòn không thể tả. Mẹ nhìn em âu yếm

rồi quay sang dì Nguyệt:

- Con Thúy Vy thích ăn chả tôm giống hệt anh Bảo ngày xưa.

Những ngày tháng êm đềm lặng lẽ trôi qua. Em đã lên lớp tám. Cu Quang lớp năm và bé Bích Ty đã chập chững vào mẫu giáo. Em không làm sao quên được ngày mà đám mây mờ cuối chân trời xa đã theo cơn lốc đến bao phủ lấy nguồn hạnh phúc bao la đang rạng ngời mái ấm gia đình. Đó là ngày giỗ đầu người cậu cả của em, và người đàn ông đó như một vị hung thần hiện đến xô đẩy hình bóng ba em ra khỏi trái tim mẹ. Nghe dì Nguyệt bảo với cô bạn:

- Anh Huy đó ngày xưa trồng cây si chị Hà tao. Nhưng chị Hà chỉ yêu anh Bảo và anh chàng thất vọng vào Sài Gòn cưới vợ. Hình như hai người đã ly dị nhau sau ngày cưới mấy tháng. Không hợp nhau làm sao mà ăn đời ở kiếp với nhau được. Chừ thì anh chàng vẫn còn cô độc.

Em liếc nhìn người đàn ông đang ngồi nói chuyện với mẹ, đôi mắt đầy say đắm. Mẹ vẫy em lại:

- Chào bác Huy đi con.

Em vẫn nhìn vào mặt người đàn ông tên Huy. Ông ta cầm lấy tay em:

- Cháu đầu lòng của Hà đấy hả? Xinh quá, đôi mắt ướt giống hệt mẹ. Cháu tên gì?

Em đáp cộc lốc:

- Thúy Vy.

Người đàn ông cười:

- Tên cháu đẹp ghê. Hà khéo chọn tên cho con.

Em ghét nhất là ông ta cứ gọi mẹ bằng tên hồi còn con gái chứ không là chị Bảo như mọi người đã kêu. Mẹ nhìn em:

- Thúy Vy không được hỗn với bác. Con trả lời rứa mà nghe được à?

Tủi thân vì bị mẹ mắng trước mặt người lạ, em rưng rưng nước mắt:

- Con xin lỗi mẹ.

Mẹ nghiêm mặt:

- Xin lỗi bác Huy nữa.

Em cắn chặt môi dưới, im lặng. Mẹ thúc giục:

- Xin lỗi bác Huy đi Vy.

Một giây suy nghĩ, em buống bình vượt khỏi tay nắm của người đàn ông, chạy vụt ra sân, nhập bọn với đám trẻ. Tiếng mẹ đuổi theo giận dữ:

- Thúy Vy ! Thúy Vy!

Tiếng người đàn ông xen vào:

- Thôi Hà, cháu nó còn dại.

Chiều hôm đó về nhà, mẹ có vẻ còn giận em. Suốt buổi tối, mẹ không nói với em một lời. Đồng hồ gõ mười tiếng, mẹ giục cu Quang đi ngủ, rồi mẹ bồng Bích Ty lên giường. Gương mặt mẹ lạnh lùng, cố tình không để ý đến em. Bà nội tới cạnh em:

- Thúy Vy, mẹ mi giận mi hả?

Em giả vờ lắc đầu:

- Con không biết.

Bà nội thắc mắc một mình:

- Con mẹ Bảo tối ni chi lạ ghêê. Ai làm chi mô mà cứ thờ dài thườn thượt.

Em ngược lên:

- Khuya rồi, mẹ đi ngủ đi.

- Kệ tao, con ni lạ. Bữa ni mi cũng thức khuya dữ.

Em đến ngồi bên bàn học:

- Con học bài mà, gần thi học kỳ rồi mẹ ơi.

Càng về khuya, không gian càng thanh vắng. Em nghe rõ tiếng thạch sùng tắc lười trên trần nhà. Trước mặt em, bức ảnh bán thân của ba đang tươi cười nhìn em âu yếm. Em có cảm tưởng như ba đang cử động. Ánh mắt đó, nụ cười kia sắp chìm khuất trong tâm hồn mẹ được sao ? Mẹ ơi ! Ba ơi ! Sao con khổ thế này. Em gục đầu vào cuốn sách để ngủ. Một bàn tay ôm nhẹ vai em:

- Thúy Vy, con giận mẹ đó hả ?

Em chậm rãi ngẩng lên bắt gặp đôi mắt đăm lệ của mẹ. Mẹ đang nhìn em chờ đợi câu trả lời. Em hối hận quá:

- Mẹ tha thứ cho con.

Mẹ áp má vào tóc em:

- Con đang nghĩ xấu cho mẹ đó phải không ?

Em ấp úng:

- Con mô dám rửa.

Mẹ cười buồn:

- Lần đầu tiên con nói dối mẹ. Thúy Vy à, con còn nhỏ lắm, con chưa hiểu được những gút mắc của người lớn đâu. Đừng làm cho mẹ buồn.

Mẹ dìu em đứng dậy:

- Thôi, đi ngủ con. Khuya quá rồi.

Em tắt đèn bàn học, lặng lẽ theo mẹ vào phòng.

Mẹ dẫn mừng lại phòng hoàng, sau khi hôn nhẹ lên trán em. Em thao thức hoài không ngủ được. Lời mẹ nói cứ văng vẳng bên tai. Vâng, em còn nhỏ quá. Em chưa hiểu được những phức tạp trong tâm hồn người lớn. Nhưng em vẫn chắc chắn biết rằng, một người đàn ông xa lạ sắp chen chân vào mái gia đình này dành đi của chúng em rất nhiều tình thương mến của mẹ. Em còn nhớ cách đây một tuần, mẹ đến đón em ở trường, con Cúc Nhật khen lấy khen để:

-Mẹ của mi đẹp can không nổi Vy ơi. Giống hoa hậu Nhật Bốn ghê đi.

Em sung sướng ngâyt dài:

- Con ni xạo, làm như mi quen với hoa hậu Nhật Bốn không bằng.

Cúc Nhật chu môi:

- Có hình đăng trên báo chớ bộ, để khi mô tao đem tới cho mi coi.

Con Thủy Tiên xen vào:

- Mẹ mi đẹp như rửa, thì mi dễ có ba mới lắm Vy ơi !

Em trừng mắt:

- Nói tầm bậy đi. Coi chừng tao giận đó.

- Tao nói thiệt mà. Mi có thấy mẹ con Hoàng Anh không? Đâu có đẹp bằng mẹ mi. Rửa mà chừ cũng sắp tái giá rồi đó !

Em bịt hai tai lại:

- Tao không thèm nghe, tao không thèm nghe miệng lưỡi yêu tinh của mi.

Em thở dài gác tay lên trán, nhìn chăm chăm vào đỉnh màn.

Lời con Thủy Tiên thế mà đúng. Em sắp có ba mới thật rồi sao ? Con người mà mẹ bắt em gọi bằng bác Huy đó cũng khá đẹp, tương tự như cái ông gì hay nói trên tivi ấy. Nếu bác ta đừng có tình ý với mẹ, thì em cũng đã có thiện cảm với bác ngay lúc bác hỏi đến tên em. Con người có vẻ đôn hậu và

đàng hoàng lắm. Nhưng vì bác ta cứ hay gọi mẹ là Hà, và nhìn em bằng đôi mắt của một người cha nên em không thích, nhất là khi nghe dì Nguyệt nói hiện giờ ông ta không còn gì ràng buộc nữa làm em càng phập phồng lo sợ. Lan man suy nghĩ, em ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Buổi sáng, bà nội gọi gánh cơm hến mụ Quỳnh vào cho tụi em ăn điểm tâm. Cu Quang đòi ăn hến khô có nhiều tóp mỡ. Bé Bích Ty ngúng nguẩy làm nũng, bắt bà nội phải dứt mối chịu ăn. Em vừa bưng tô lên cho thêm chút ớt, thì chợt nhớ mẹ. Em định lên tiếng gọi, nhưng mẹ đã từ trong đi ra. Bà nội ngẩng lên:

- Con mẹ Bảo ăn hến khô hay nước ?

Mẹ đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa trước trán:

- Con không ăn mô mạ. Sáng ni con ra phố có chút việc rồi ăn ngoài đó luôn.

Em nhìn mẹ, sáng nay mẹ bỗng diện thật đẹp, lộng lẫy hơn bao giờ hết kể từ ngày ba mất. Mí mắt mẹ thoa khá nhiều muội xanh làm đôi mắt viền chì đen của mẹ càng sâu thẳm. Đôi má phớt hồng đào làm chiếc mũi càng tăng vẻ thanh tú

trên chiếc miệng nhỏ xinh với làn môi màu son hồ phách. Bích Ty rời bà nội chạy đến bên mẹ, mân mê tà áo vàng hoàng yến:

- Mẹ ơi ! Mẹ đi mô rửa ? Cho Ty đi với.

Mẹ cúi xuống hôn lên trán Bích Ty:

- Mẹ đi công chuyện, con ở nhà ngoan với bà nội nghe.

Quay qua em, mẹ hỏi:

- Thúy Vy chưa đi học hả con ?

Em đáp lí nhí:

- Sáng ni con nghỉ hai giờ đầu. Chín giờ con mới đi lặn.

Có tiếng xe hơi lăn bánh lạo xạo trên con đường trải sỏi dẫn vào ngõ.

Em nhìn ra. Bác Huy ! Phải, người đàn ông đang mở cửa xe đó là bác Huy. Bác bước chân vào nhà như một cơn lốc xoáy, nhưng mẹ đã tươi cười đón nhận và bàn ghế, thềm nhà, bậc cửa vẫn thản nhiên im lìm trước nỗi mất mát lớn lao trong em.

Nước mắt em khô đi tự bao giờ và lửa tâm hồn em bắt đầu ngùn ngụt cháy.

Em đặt tô cơm hến xuống bàn, chạy nhanh vào buồng đóng cửa lại. Văng vẳng ngoài nhà, tiếng Bích Ty non nớt chào: "Thưa bác", tiếng cu Quang liến thoắng: "Mẹ ơi, mẹ đi phố với bác Huy, nhớ mua cho con một cây súng nghe !"

Em úp mặt xuống gối, tay ép mạnh hai mép gối vào tai, nước mắt tuôn ra như dòng suối. Em mỗi mệp thiếp đi khá lâu, cho đến khi bà nội gõ cửa buồng kêu khẽ:

- Thúy Vy ơi ! Cúc Nhật tới rủ con đi học tề.

Em ngồi dậy, dùng tay áo chùi sạch nước mắt, rồi mở cửa bước ra. Cúc Nhật kêu lên:

- Mi đau à ?

Em nói dối:

- Ủ, tao hơi mệp mệp chút.

- Liệu đi học có được không ?

- Được chớ. Mi chờ tao thay áo nghe.

Em và Cúc Nhật đi bộ qua cầu Gia Hội. Cúc Nhật nhìn đồng hồ:

- Còn sớm lắm, mi với tao qua phố chơi mệp chút nghe. Mi ăn sáng chưa ?

Em nhớ em có ăn mệp tô cơm hến hồi sớm, nhưng bao tử em như trống rỗng. Hình như em đã bỏ dỡ hơn hai phần tô cơm khi nhìn thấy bác Huy đi vào nhà. Em hỏi Cúc Nhật:

- Chi rửa, bộ tính bao tao hả ?

Cúc Nhật cười:

- Tao đói bụng quá, định rủ mi đi ăn luôn cho vui. Mình vào Ngã Giữa ăn bún bò nghe.

Một chiếc xe Toyota màu xanh từ ngã Hàng Bè chạy lên. Em thoáng thấy màu áo hoàng yến của mẹ bên cạnh người lái. Lúng túng, em vờ đánh rơi chiếc khăn mù soa xuống đất và làm bộ ngó xuống kiểm tìm. Nhưng Cúc Nhật đã vỗ vai em la to:

- Mẹ mi tề, mẹ mi tề, Thúy Vy.

Em giả dò ngơ ngác:

- Mô ? Mô ?

- Mẹ mi ngồi trên xe xanh vừa chạy ngang đó. Chao ôi, mẹ của mi còn đẹp

hơn cả Diễm My nữa.

Lần đầu tiên em không thích nghe người ta khen mẹ đẹp. Lần đầu tiên em ao ước lạy trời cho mẹ em xấu thật xấu để không ai thèm nhìn, để mẹ hoài hoài là của chúng em. Em lẩm bẩm:

- Mi ngó lắm rồi Nhật, không phải mẹ tao mô.

Cúc Nhật quả quyết:

- Mẹ mi rõ ràng mà.

Em bịa:

- Mẹ tao về quê chưa lên mà.

Cúc Nhật cứ khẳng khẳng:

- Chắc sáng ni mẹ mi mới lên đó.

Em không trả lời, quay trở lại:

- Mi ăn một mình đi, tao không ăn mô.

Em đi về hướng bến xe buýt, Cúc Nhật chạy theo:

- Vy, Vy, chờ tao với. Thôi để tao mua bánh mì gà hai đĩa lên trường ăn nghe.

Em nhìn con bạn thân:

- Mất công mi ghê. Đừng giận tao nghe.

Cúc Nhật cười nhẹ:

- Con ni chi lạ ghê. Nhiều lúc mi bốc đồng như đồ điên ấy.

Em cố làm mặt vui để Cúc Nhật đừng để ý nữa.

Hai đứa vui vẻ từ bến xe cho đến trường. Em cười nói huyên thuyên, cố quên đi sự việc vừa xảy ra: Sáng nay mẹ đi chơi với bác Huy chứ chả có công chuyện gì cả.

Vừa bước vào lớp, em thấy con Thủy Tiên cứ nhìn em tùm tùm cười hoài.

Em lại gần nó:

- Chi mà cười thích thú rứa mi ?

Thủy Tiên vẫn cười:

- Không chi hết, con ni tò mò quá ta.

Cúc Nhật đến kéo tay em ra khỏi lớp:

- Vy nì, tao vừa nghe con Thùy nói, nó với Thủy Tiên mới gặp mẹ mi đi ăn sáng với một người đàn ông.

Em nóng mặt:

- Mấy tụi vô duyên, ăn cơm nhà bàn chuyện thiên hạ. Mặc kệ mẹ tao, có ai ăn hết của tụi nó mô mà bàn ra tán vào.

Thấy em giận, Cúc Nhật nói lảng:

- Thôi đừng để ý đến chuyện đó nữa, tụi mình ra sân chơi đi.

Em đi theo nó, đôi mi cay cay. Cúc Nhật nắm tay em:

- Ủa, răng tụi nó về hết mi ơi. Ê Thùy, không học hả ?

- Cô đau, cho phép tụi bây đông.

Cúc Nhật kéo em đứng dậy:

- Vào lấy cặp đi về Vy.

Các bạn cùng lớp em ủa ra nhà xe như bầy ong vỡ tổ.

Cúc Nhật dúm gói mì gà vào tay em:

- Ăn đi mi, tao mua ở bến xe đó.

Em chiều lòng bạn, cắt gói bánh vào cặp:

- Ai lại ăn giữa đường giữa sá rửa, dị chết. Thôi để tao về nhà ăn nghe.

Ra đến cổng, em chợt có một ý định. Em bảo Cúc Nhật:

- Mi về trước đi nghe, tao lên Nam Giao thăm mộ ba tao.

Cúc Nhật nhìn em rồi nhìn mông ra phía bên kia sông:

- Tao thấy mi bữa ni hơi lạ đó Vy. Ừ thì tao về, cho mi được tự do sống với nội tâm. Chừ mi đi bằng chi ?

Em nắm tay bạn bóp nhẹ:

- Tao qua đường đón xe Từ Đàm, mi về một mình đừng buồn nghe. Chiều nhớ đến nhà tao chơi đó.

Nắng đã lên cao, nắng vàng rực, nắng đổ mồ hôi lấm tấm trên lưng em. Em đi theo con đường mòn dẫn lên ngọn đồi thấp. Cỏ hai bên đường thưa thớt rải rác màu tím tím hoa hồ người. Mộ ba nằm im lìm dưới bóng mát táng cây bồ đề. Mẹ đã cho thợ xây một vòng rào bằng xi măng bao quanh, và chính tay mẹ đã trồng những cây hoa tí ngọc trang điểm mộ phần. Đã đúng giờ cho hoa nở rộ. Màu đỏ cánh sen của ngàn hoa bừng thắm một góc đồi. Em sờ lên từng cánh hoa, từng phiến lá nhỏ căng mọng nhựa sống mà nghĩ đến một người đã chết, nhưng hình bóng vẫn sống hoài trong em. Ba đấy, ba đang nhìn em từ tấm ảnh màu in trên phiến đá hoa trắng. Chiếc mũ lưỡi

trai che khuất mái tóc bông bênh. Em ngồi xuống, tựa đầu vào tấm bia lạnh. Tay mơn man từng phiến đá vô hồn, gọi khẽ: "Ba ơi, ba ơi !!!"

Nắng chiếu xuống đầu em nóng ran. Em mở cặp lấy chiếc mù soa lau trán. Tay em chạm phải gói bánh Cúc Nhật đưa hồi nãy, tờ giấy bao bên ngoài đã thấm mỡ trắng... c, em chợt nghe bụng đói cồn cào. Em đặt gói bánh lên mộ ba và xá bốn vái:

- Ba ơi, về ăn bánh với con, bánh mì gà mà ngày xưa ba thích đó, có dưa leo, có cà rốt ngon lắm ba ơi.

Em nhoẻn cười với tấm ảnh ba, hình như ba cũng sắp sửa mỉm cười. Đôi mắt ba sáng chi lẹ, như lời bà nội nói: cặp mắt thẳng Bảo giống y hai ngọn đèn pha. Bà nội nói rồi bà nội cười một mình khi nhìn ảnh ba. Nhưng mẹ thì không thế.

Mẹ lặng người đi mỗi lần nghe bà nội nhắc đến ba, rồi mẹ úp mặt vào đôi bàn tay búp măng, mẹ khóc lặng lẽ. Em cũng thích nhìn hình ba lắm. Ba oai như một ngọn núi. Bây giờ thì em chỉ biết nhìn hình để mượn tượng đến ba, vì hồi ba còn sống, em còn nhỏ quá chưa đủ trí khôn để giữ những kỷ niệm hồng trong quá khứ. Em chỉ nhớ mang máng là, chiều chiều ba thường chở em ra vườn bông chơi bằng chiếc Vespa của ba. Theo lời mẹ kể, ba yêu em hơn cả Cu Quang, cháu đích tôn của dòng họ Hoàng. Ba thường bảo em có đôi mắt thật ướt, về sau thế nào cũng khổ vì tình. Bởi thế ba thương em nhất nhà để đền bù lại những mất mát mà có thể sau này em sẽ nhận chịu. Hình như em đã ngồi đây lâu lắm. Mặt trời đang ở đỉnh đầu và chiếc bóng em in lên mộ chỉ còn là một vòng tròn bao quanh thân em. Em uể oải đứng dậy, bốn bề thanh vắng, buổi trưa nghĩa trang thật yên tĩnh. Em về đến nhà gần một giờ trưa. Bà nội hoảng lên:

- Trời ơi, con đi mô mà nắng nôi dễ sợ rứa, mặt mũi đỏ rần.

Em vứt chiếc cặp xuống bàn:

- Xe buýt đông quá, con đợi hơn một tiếng mới có xe rộng chỗ.

Mẹ ăn cơm chưa ?

Bà nội thở dài :

- Mấy đứa nhỏ ăn rồi, tao thì chưa. Chờ mẹ mi. Không biết con mẹ Bảo đi mô mà giờ ni chưa chịu về.

Bích Ty từ trong nhà chạy ra:

- Chị Vy ơi, mẹ đi mô mà lâu về rứa ?

Em bức tức đến ngồi trên bậc cửa:

- Tao mới đi học về mà, ai biết mẹ đi mô.

Thấy mặt Bích Ty xịu xuống, em an ủi :

- Đi ngủ đi Ty, chút nữa mẹ về.

Bích Ty đến bên em thỏ thẻ :

- Chị Vy ơi, khi sáng em viết chữ đẹp được cô giáo thưởng năm cây kẹo đó.

Em vuốt tóc nó :

- Rửa hả ? Bích Ty của chị giỏi ghê. Để rồi chị sẽ thưởng cho em nữa nghe.

Em ứa chi ?

Bích Ty ngoan ngoãn ngồi xuống bên em :

- Chị Vy ơi, mai một chị mua cho em hộp viết chì màu nghe.

Em ôm đầu Bích Ty vào ngực :

- Ủ, ừ, Bích Ty thiệt giỏi.

Gió chiều thoảng nhẹ, ngôi vườn im bóng, phơ phất tấm màn xanh treo trên cửa sổ. Bích Ty đã lim dim ngủ trong vòng tay em. Bà nội dọn cơm lên bàn :

- Ăn ba hột với mẹ rồi đi ngủ con. Chắc mẹ mi không về rồi đó.

Em vào giường nằm chờ chờ nhức đầu. Bích Ty và Cu Quang đã ngủ say bên cạnh em. Em định thức đợi mẹ về, nhưng hai mí mắt nặng trĩu, em ngủ quên lúc nào không hay. Khi em chợt tỉnh, đồng hồ trên tường gõ bốn tiếng. Em nghe bà nội nói chuyện với mẹ ở nhà ngoài :

- Bích Ty chờ con khóc rề rề, mãi đến khi con Vy đi học về dỗ nó mới chịu ngủ.

Tiếng mẹ nói nhỏ :

- Hồi sáng đi thăm mấy người bạn thân dạo học cùng lớp con. Họ đi Sài Gòn lập nghiệp một thời gian chừ về lại Huế. Có anh Huy nói con mới biết đó chớ. Trưa định về, thì họ níu lại ăn cơm...

Em chợt nghe buồn, thật buồn.

Thùy An
Vùng Biển Lặng
Chương 2

Hôm bác Huy đi Sài Gòn về, bác cho em một cái đồng hồ đeo tay, Cu Quang một chiếc xe tăng chạy bằng pin và Bích Ty một con búp bê thật đẹp.

Riêng mẹ, bác mua tặng một xấp hàng may áo dài rực rỡ. Em hững hờ đón nhận quà bác Huy cho, trong khi Cu Quang ôm chiếc xe nhảy nhót mừng rỡ và Bích Ty cứ hôn mãi vào đôi má phình phính của búp bê. Mẹ cười, gương mặt rạng rỡ :

- Anh về khi mô rứa ?

- Hồi mười một giờ trưa nay. Ăn cơm xong là tôi qua Hà ngay.

Quay sang em, mẹ bảo :

- Thúy Vy, vào pha nước cho bác Huy, con.

Em xuống bếp lấy bình thủy châm nước trà vào bình. Bà nội đang gọt khoai tây, ngẩng lên :

- Khách mô rứa con ?

- Dạ bác Huy.

Gương mặt nội thoáng vẻ buồn rầu. Nội cuối xuống tiếp tục làm việc, không nói thêm một lời nào. Em bưng nước lên, mẹ cầm lấy tay em:

- Thúy Vy, con đeo thử đồng hồ của bác Huy cho chưa ?

Em cúi đầu:

- Dạ rồi.

- Vừa không con ?

- Dạ vừa.

Bác Huy xen vào:

- Thúy Vy có thích kiểu đó không ?

Em đáp nhỏ:

- Dạ thích.

Rồi em bỏ vào nhà trong. Tiếng mẹ đỡ lời:

- Tính con Vy hơi bất thường, anh đừng để ý.

Bác Huy dễ dãi:

- Hà đừng bận tâm. Thúy Vy ngoan lắm.

Em thấy ghét những lời giả dối của bác Huy vừa thốt ra.

Cử chỉ chống đối của em quá rõ ràng như vậy mà bác ta còn giả vờ khen em ngoan, cốt để lấy lòng mẹ chứ gì.

Từ hơn một tháng nay, em cố tình lẩn tránh những vuốt ve âu yếm của mẹ, những lời săn sóc nồng nhiệt sau kỳ thi học kỳ hai : "Thúy Vy, con làm bài có khá không ? Cho mẹ biết để mẹ mừng".

Em như sống riêng biệt một thế giới khác, thế giới chỉ có một mình em thôi. Cu Quang và Bích Ty đã dần dần bỏ em để ngã về phía bác Huy, theo những món đồ chơi đem đến mỗi lần bác sang thăm mẹ.

Nghe mẹ nói với nội, bác Huy có hùn vốn với một công ty xuất nhập khẩu ở Sài Gòn, nên bác thường vào Sài Gòn mỗi tháng ít nhất là một lần để coi sóc và tính xem lời lỗ. Ngày xưa, bác học cùng trường với ba và cùng lớp với cậu Cả. Gia đình bác quen thân với ông bà ngoại lắm. Nội nghe thì nghe cho có vậy thôi chứ em biết không mấy khi nội thích nhắc đến bác Huy, nhất là những lúc sau này, bác Huy cứ đến nhà chơi luôn, có khi ở lại ăn cơm nữa. Mẹ chừng diện nhiều hơn trước và đẹp hẳn lên. Mẹ về quê kiếm một đứa nhỏ giúp việc và trông chừng cửa hàng những lúc mẹ bận công chuyện. Sao dạo này em thấy mẹ bận công chuyện gì mà cứ vắng nhà luôn. Em biết mẹ đi cùng bác Huy, nhưng mẹ thường bảo là nhờ bác Huy đưa đi dùm, thế thôi. Em buồn mà không biết tâm sự ngỏ cùng ai. Cúc Nhật đã đi Đà Lạt nghỉ hè, em chả còn bạn để chơi nữa. Em ghét bọn Thủy Tiên, Bích Thủy lắm. Tụi nó chuyên môn ăn cơm nhà mà đi nói chuyện thiên hạ, nhất là đối với gia đình em. Mấy lúc sau này, tụi nó xầm xì bàn tán dừ lắm. Mỗi lần gặp, em thường bị chúng hỏi thăm :

- Khi mô chính thức có ba mới đó Vy ?

Em không thèm trả lời nữa.

Ban đầu thì em cũng ậm ừ cho qua chuyện, nhưng dần dần, em thấy khó chịu và càng lánh xa chúng. Hôm lễ trao phần thưởng cuối năm, em tức đến phát khóc lên được. Năm nay em vẫn giữ vị trí cũ, hạng ba như năm ngoái.

Cúc Nhật lên hạng nhì và xuất sắc vẫn vào tay Diệu Trâm. Sau màn văn nghệ cuối cùng chấm dứt, chúng em chia tay nhau về. Em và Cúc Nhật vừa bước ra khỏi cổng trường, Thủy Tiên và Bích Thủy vượt qua mặt em, quay lại cười dễ ghét :

- Thúy Vy được ba mẹ đến đón thích ha !

Em cúi xuống vờ nhìn cuốn tự điển sau lớp giấy bóng, Cúc Nhật lên tiếng :

- Đón hay không thì mặc kệ nó, mắc mớ chi tụi bây không ?

Thủy Tiên vênh mặt:

- Tao hỏi con Thúy Vy chứ không hỏi mi, vô duyên.

Cúc Nhật đỏ mặt:

- Tao là bạn thân nó, tao có bốn phận lên tiếng vì tụi bây cứ kiếm chuyện với nó hoài.

Bích Thủy bĩu môi:

- Không ai kiếm chuyện với ai hết. Người mô có tật thì kẻ đó giật mình, rửa trôi.

Em kéo tay Cúc Nhật:

- Thôi mi, tụi nó hàm hồ lắm, cãi không lại mô.

Mẹ và bác Huy đã tiến đến:

- Thúy Vy đợi mẹ có lâu không ?

Những lời châm biếm của tụi bạn còn văng vẳng bên tai.

Em nhìn thật lâu vào xâu chuỗi hạt treo đeo trên cổ mẹ, không trả lời. Phần thưởng em ôm trong tay cũng không làm em hãnh diện nữa. Mẹ đã có nguồn vui khác thì nghĩa lý gì vài cuốn sách chơ vơ : Phần thưởng tinh thần sau một năm dùi mài kinh sử mà nhà trường đã ban phát cho em. Em muốn đi bộ với Cúc Nhật về nhà, nhưng bác Huy đã nhanh nhẹn mở cửa xe giục chúng em lên. Hôm đó về nhà, em thăm thía những lời mỉa mai, em buồn và bỏ ăn suốt một ngày.

Chừ thì em mất mẹ thật rồi, tình thương của mẹ đã bị chia sẻ. Trong một lá thư gửi lên Đà Lạt cho Cúc Nhật, em đã viết : "Nhật ơi ! Tao khổ lắm. Tình thương của mẹ tao đã được chia làm hai : một nửa cho bác Huy và một nửa cho các con. Mà tụi tao lại có đến ba đứa, cho nên một nửa khối tình thương đó lại bị phân ra làm ba nữa. Mỗi đứa tao chỉ được một mảnh tí xíu

chán ghê mi ơi !... "Cúc Nhật chắc cũng ham vui chơi với núi đồi thông xanh nên lá thư gửi đi không thấy hồi âm.

Nghĩ đến hạnh phúc gia đình Cúc Nhật mà em phát thèm. Cúc Nhật có đầy đủ cha mẹ, lại là con một, nên tình thương ngút ngàn của ba mẹ nó đổ dồn cho riêng nó. Một mình chìm đắm trong bể tình thương lồng lộng thênh thang, Cúc Nhật vô tư nhí nhảnh như con chim vành khuyên buổi sáng líu lo ngàn khúc hát vui tươi, chào đón ánh thái dương. Em quen Cúc Nhật đã ba năm, dạo em mới vào học Trưng Vương. Cúc Nhật có điểm cao nhất trong kỳ thi chuyển cấp và cái tên dài nhằng của nó ghi trên bảng đã làm mẹ chú ý : Huyền Công Tăng Tôn Nữ Cúc Nhật. Mẹ tấm tắc khen : "Cô bé vừa tên đẹp, vừa học giỏi".

Ngày tựu trường, tình cờ em được sắp chỗ ngồi cạnh Cúc Nhật. Cô bé có đôi mắt to tròn như con nai vàng ngơ ngác đã chiếm trọn cảm tình em ngay buổi đầu gặp gỡ. Em lén nhìn bảng tên dán ngoài tập của cô bạn nhỏ, thì cô bé đã mỉm cười:

- Tui tên Cúc Nhật, còn trò tên chi ?

Em ấp úng như vừa bị bắt gặp quả tang một hành động mờ ám:

- À, tui tên... Thúy Vy, Hoàng Thị Thúy Vy.

- Tên của trò gọn thật. Tên của tui dài một trăm thước luôn.

Em nheo mắt:

- Tui biết rồi, tui biết họ của Cúc Nhật rồi.

Cúc Nhật đập nhẹ vào bàn tay em:

- Răng mà trò biết được, tài rửa !

Rồi cô bé reo lên:

- Ê, tui biết rồi, trò vừa coi bảng tên của tui phải không ?

Em lắc đầu bào chữa:

- Mô có, tên của trò đứng đầu bảng treo ở ngoài đó, ai mà không biết. Trò học giỏi ghê.

Cúc Nhật sung sướng đỏ mặt:

- May rủi thôi mà. Đừng khen tui dị lắm.

Em bỗng thương giọng nói ngây thơ và vầng trán thánh thiện của Cúc Nhật chi lạ. Em bảo nó:

- Cúc Nhật vừa đẹp vừa học giỏi nữa, quý ghê.

Cúc Nhật véo nhẹ vào cánh tay em:

- Đừng nữa mà. Thúy Vy khen như người lớn a. Thúy Vy cũng đẹp chứ bộ.

Hai đứa thân nhau lúc nào không hay.

Suốt ba niên học, em và Cúc Nhật gần nhau như hình với bóng. Cúc Nhật dòng hoàng phái, nhà khá giả, ba mẹ nó đều là kỹ sư. Cúc Nhật thương em lắm, nhất là sau khi nghe em kể rõ hoàn cảnh gia đình. Ba em mất hồi em lên tám và mẹ buôn bán tảo tần nuôi nấng ba con. Nó thường bảo em:

- Mỗi người có một số phận, bằng lòng với những gì ta đang có là tìm thấy hạnh phúc rồi Vy nờ. Đừng nghĩ ngợi xa xôi chi cho mệt.

Vâng, em thấy hạnh phúc tốt cùng, hạnh phúc tràn lan mặc dù mái gia đình đã thiếu vắng ba. Nhưng tất cả đã tan nát từ khi có thêm hình bóng bác Huy. Em không thể chịu đựng được nữa, em muốn mẹ là của riêng ba, của riêng em cùng Quang và Bích Ty. Bác Huy thừa thãi quá trong gian nhà ẩm cúng này. Nhưng bác vẫn đến, vẫn cho quà chúng em và ngồi nói chuyện với mẹ suốt buổi. Em chán đời, nhiều lúc chỉ muốn chết đi.

Thùy An
Vùng Biển Lặng
Chương 3

Em ra hồ sen xem hoa nở chưa.

Em định chọn bốn đóa hàm tiếu hái vào cúng ba. Hôm nay là ngày rằm, con dâng lên ba bốn cánh hoa tinh khiết tượng trưng lòng yêu kính của mẹ, của con, Cu Quang và bé Bích Ty. Mùa Hạ đã về rồi ba, con đã nghỉ hè. Năm nay con vẫn được phần thưởng ba ơi, nhưng con không mừng, không vui vì không còn ai nữa để cùng con chia sẻ nỗi vui mừng. Bao nhiêu rộn rã, bao nhiêu hân diện trong con chợt xui xuống như mẩu bánh mì gặp mưa đông, khi con ôm gói phần thưởng trên tay bước ra đường thấy mẹ tươi cười bên nguồn hạnh phúc mới.

Có tiếng mẹ gọi em:

- Thúy Vy ơi, vào ngó nhà cho mẹ đi chợ.

Em ôm bốn cành hoa sen vào nhà, đến bên bàn thờ ba:

- Bữa ni rằm, mẹ nhớ mua huệ cúng ba nghe.

Mẹ xách chiếc giỏ từ nhà bếp đi lên:

- Mẹ nhớ chứ.

Bà nội lim dim đôi mắt, nhìn lên tấm lịch:

- Mau hỉ, mới mừng một đó mà chừ đã rằm.

Mẹ ngập ngừng nói với nội:

- Thưa mạ, trưa ni con có mời khách ăn cơm chay.

Bà nội với lấy coi trầu trên bàn:

- Ai rửa con ?

- Thưa mạ, anh Huy. Con muốn mời anh dùng cơm chay một bữa cho lạ miệng.

Bà nội phết một lớp vôi lên lá trầu:

- Tùy con. Nhớ mua đồ mặn cho hai đứa nhỏ, tụi nó ăn chay không được, tội nghiệp.

Mẹ dạ nhỏ rồi nhanh nhẹn bước ra ngõ. Em đứng chết trân bên bàn thờ ba. Bích Ty trở mình thức giấc ở phòng bên:

- Mẹ ơi.

Em chạy vào:

- Mẹ đi chợ rồi, đưa chị đỡ dậy.

- Anh Quang mô rồi ?

Em nhìn ra vườn vắng lặng. Chắc thằng nhỏ đã qua nhà hàng xóm chơi.

- Anh Quang chạy đi chơi rồi.

Bích Ty òa khóc, đập chân rầm rầm trên giường:

- Em không biết, em không biết. Khi hôm anh Quang hứa dắt em qua nhà chị Thẩm thả diều, rửa mặt chứ anh đi một mình không thức em dậy, không biết, không biết.

Em ôm đầu bé, vỗ về:

- Dậy ngoan, rửa mặt đánh răng xong chị dắt đi chơi.

Bích Ty tươi ngay nét mặt:

- Thiệt hả chị Vy ? Chị dắt em qua cồn ăn chè bắp nghe.

Em đỡ bé dậy:

- Để khi khác, chị phải coi nhà không đi xa được, chứ hai chị em mình ra sau hồ chơi buôn bán, được không ?

Bích Ty phụng phịu một lát rồi bằng lòng. Con bé có tính hay làm nũng, nhưng mềm lòng dễ nghe lời. Em dẫn bé ra nhà sau rửa mặt, chải đầu. Bà nội nói:

- Có gói xôi bắp trong cùi, hai chị em lấy ra mà ăn với nhau.

Có tiếng xe đạp chạy rào rào trên lối sỏi dẫn vào nhà, vòng ra phía bếp.

Bích Ty reo lên:

- A, dì Nguyệt.

Dì Nguyệt xuống xe, đứng giữa sân. Dì bữa nay mặc chiếc áo dài màu hồ thủy thật tươi. Em trầm trồ:

- Dì Nguyệt bữa ni đẹp dễ sợ.

Dì véo má em rồi xoa đầu Bích Ty:

- Hai chị em không đi chơi mô à ? Có mẹ ở nhà không ?

Bích Ty liến thoắng:

- Mẹ đi chợ rồi dì Nguyệt ơi !

Bà nội từ nhà trên đi xuống, dì Nguyệt thưa:

- Dạ thưa bác.

- Dì Nguyệt lâu ngày ni, rằng cả tháng ni không thấy qua chơi ?

Dì Nguyệt vén áo dài ngồi xuống phản:

- Dạ cháu mắc học thi.

Em hỏi thăm:

- Dì thi rồi chưa ? Có bằng chưa dì ?

Dì Nguyệt cười:

- Dì đậu rồi Vy à. Bữa ni dì qua báo tin cho mẹ biết đây.

Em vỗ tay reo:

- Dì giỏi quá !

Bà nội góp tiếng:

- Rứa là cháu ra bác sĩ rồi phải không ?

- Dạ mô có bác, còn hai năm nữa lận.

Bà nội gật gù:

- Con gái mà học nổi bác sĩ, kể cũng hiếm.

Dì Nguyệt hỏi bà nội:

- Chị Bảo cháu đi chợ phải không bác ?

- Ủ, nó mới đi đó.

- Chà, chị bữa ni siêng ghê.

Bà nội nói giọng hơi buồn:

- Không siêng thì cũng phải siêng chớ. Bữa ni nó trổ tài nấu đồ chay đãi ông Huy ăn.

Dì Nguyệt nói như reo:

- Thiệt hả bác ? Suốt tháng bận học hành, cháu có biết chi mô. Chuyện hai người đi tới mô rồi bác ?

Chợt biết mình lỡ lời, dì Nguyệt nói chữa:

- Dạ... dạ, cháu muốn nói là dạo ni chị Bảo cháu đối với anh Huy có chi lạ không ?

Rồi dì nói thêm:

- Chị Bảo thiệt là...

Bà nội ngắt lời:

- Ấu cũng xong, cháu ạ. Con mẹ Bảo còn trẻ quá, lại đẹp nữa, không ông

Huy thì người khác, chẳng lẽ cứ ở mãi rửa mà thờ chồng nuôi con rằng, quan niệm đó lỗi thời rồi. Tính bác dễ lắm, tùy nó muốn sao thì muốn, đừng quên ba đứa con là được. Vả lại, bác cũng thấy ông Huy là người tử tế.

Dì Nguyệt kéo Bích Ty vào lòng:

- Dạ, anh Huy ngày xưa là bạn thân của anh Cả cháu, anh ấy rất đàng hoàng.

Chiếc xích lô nặng nề đi vòng ra sân sau. Mẹ xách một giỏ đồ ăn thật lớn bước vào:

- Nguyệt mới sang đó à ?

Dì Nguyệt đỡ chiếc giỏ trên tay chị:

- Chị mua chi mà nhiều rửa ? Trưa ni đãi khách hả ?

Mẹ nói nhỏ:

- Anh Huy chớ khách khứa chi. Em ở lại ăn cơm luôn nghe.

Bà nội sắp đồ ăn ra rồi:

- Dì Nguyệt qua báo tin thi đậu đó.

Mẹ nói nhỏ:

- Có bằng rồi hả em ? Mừng ghê hỉ. Rửa cô Thu Hằng có đậu không ?

- Tụi em chơi thân ba đứa mà đậu có hai. Con Bích Liên rớt rồi chị.

- Rửa à ! Tội chưa.

Bích Ty sà vào lòng mẹ:

- Mẹ Oi, mẹ có mua chi cho Ty không ?

- Có

Mẹ mở ví lấy ra gói chocolate.

- Chocolate đây con, anh Quang về nhớ bẻ cho anh một miếng nghe.

Mẹ vào phòng thay áo ngắn. Dì Nguyệt bảo em:

- Con Nữ mô rồi ? Răng không ra giúp mẹ và nội một tay.

- Nó về làng rồi dì. Mạ nó mới nhả lên, nghe nói ba nó đau nặng.

Dì Nguyệt hỏi:

- Trưa ni bác Huy ăn cơm hả ?

Em lẩm bẩm:

- Ngày mô lại chẳng ăn, một tuần bốn năm lần, không biết dị.

Dì Nguyệt nhíu mày:

- Thúy Vy, hình như cháu không ưa bác Huy ?

Em nói không suy nghĩ:

- Cháu thù, cháu ghét, cháu không thích mẹ đi chơi với bác Huy.

Dì Nguyệt nhìn em với ánh mắt thật hiền:

- Rửa là Vy chưa hiểu mẹ. Đừng nên nuôi lòng thù hận như rửa, cháu vẫn còn tuổi thơ ngây. Bác Huy là người tốt.

Em bĩu môi:

- Cháu chỉ thấy bác Huy giả dối mà thôi.

- Đó là ý của Vy ?

- Dạ, đó là ý riêng Vy và Vy sẽ muôn đời giữ mãi ý kiến đó.

Mẹ đã ra đến, bảo dì Nguyệt:

- Giúp chị một tay, em.

Em đến giở lấy bó huệ ra lu nước rửa sạch cẩn thận từng nhánh. Em có cảm tưởng hoa hôm nay bớt tươi vì mẹ không để tâm đến nhiều khi chọn lựa, mẹ bận mua cây trái về làm mì chay cho bác Huy ăn. Em lâm râm khấn vái trước bàn thờ ba:

- Ba ơi ! Ba linh thiêng phù hộ cho con thêm nhiều nghị lực để đương đầu với mọi trở ngại mới trên đường đời.

Cu Quang đi chơi về đất cát đầy mặt, em kêu lên:

- Thằng giặc núi, mi đi chơi mô về mà mặt mũi gớm ghiếc rửa ?

Cu Quang nhe hàm răng siết, cười:

- Em thả diều và chơi đánh nhau với tụi thằng Hào.

Em cốc nhẹ vào đầu nó:

- Lại đi chơi với tụi mất dạy nớ. Cấm nghe chưa. Coi chừng tao mét mẹ đó.

Cu Quang chạy ra bếp la toáng lên:

- A, mẹ về. A, dì Nguyệt... A, Bích Ty, mi ăn chi rửa, cho tao ăn với.

Bích Ty hét:

- Khoan đã, để Ty chia cho. Làm chi mà dành giựt dễ sợ rửa.

Có tiếng xe bác Huy tắt máy trong sân. Em chạy vội vào bàn học, lấy tấm hình ba cầm trong tay, em có một quyết định.

Dì Nguyệt đã giúp mẹ dọn thức ăn lên bàn. Bữa cơm chay hết sức thịnh

soạn. Bà nội gọi em:

- Thúy Vy ơi, nhắc ghế ra ăn cơm con.

Em sắp năm cái ghế xung quanh bàn, dì Nguyệt nhìn ra sau:

- Cu Quang và Bích Ty mô rồi ?

Em đáp:

- Hai đứa nó ăn mặn dì à, tụi nó ăn chay không được.

Dì Nguyệt so đĩa:

- Tập ăn cho quen đi chứ, ngày rằm mà nấu hai ba thứ phiền phức lắm.

Bác Huy cười:

- Con nít mà, ăn chay không quen, tội nghiệp.

Em xới cơm ra sáu chén. Bà nội kêu:

- Con gái vô ý vô tứ chưa. Có năm người mà đơm chi đến sáu chén lận ?

Em không đáp, kéo chén cơm thứ sáu lại gần chén em. Rồi bất thần, không ai ngờ tới, không ai tưởng tượng nổi, thời gian như lắng đọng, em rút tấm hình ba giấu dưới khăn bàn, đặt cạnh chén cơm và nói:

- Ba ơi ba, về ăn cơm với Thúy Vy của ba đi ba.

Dì Nguyệt tái mặt. Bà nội sững sờ.

Mẹ như người mộng du buông rơi chén cơm xuống đất. Chỉ có bác Huy bình tĩnh, bác nhìn em nghiêm trang nói:

- Thúy Vy đừng nên làm như vậy, có gì cứ nói riêng với bác, bác nghe tất cả.

Đôi mắt bác Huy chột sáng ngời, chột sâu thẳm. Tim em đập mạnh. Em không dám nhìn thẳng vào mặt bác. Bao nhiêu dự định, bao nhiêu lời nói sắp đặt trước bỗng tan biến trên môi, bỗng khô cứng trong cổ họng. Em muốn nói bác ra khỏi nhà tôi ngay, bác đừng mong thay thế được ba tôi trong cái gia đình này. Nhưng những câu nói đó như sợi dây thừng quấn quanh buồng phổi, ôm chặt lấy tim, em cảm thấy nghẹt thở vô cùng.

Mẹ phản ứng thật nhanh, mẹ đứng dậy, thu hết tất cả sức lực vào bàn tay, túm lấy tóc em kéo tới, nhưng bác Huy đã cản lại, bóp mạnh tay mẹ:

- Hà, Hà ! Bình tĩnh lại, đừng làm thế !

Mẹ như hết hơi, mẹ như hết sức, mẹ là người xuống ghế như một chùm hoa héo. Mẹ khóc nức nở, mẹ quờ quạng cánh tay trên bàn làm đĩa rau lẫn

xuống đất vỡ loảng xoảng. Dì Nguyệt nín thình. Bà nội nín thình. Chỉ còn tiếng bác Huy:

- Hà, đừng đánh con. Em phải tế nhị tìm hiểu Thúy Vy nó muốn gì ?

Em hóa thành tượng đá. Me gào lên:

- Em phải đánh nó, nó là con mất nết, nó là con hỗn hào.

Bác Huy vẫn ôn tồn:

- Ở tuổi của Thúy Vy, em cư xử như vậy là sai. Em nên nhớ, Thúy Vy không còn là trẻ con nữa.

Dì Nguyệt đỡ lời:

- Chị Hà em đang mất bình tĩnh. Anh có khuyên lơn chừ cũng vô ích thôi.

Rồi dì quay sang em lừ mắt:

- Thúy Vy xin lỗi me ngay.

Em lì lợm:

- Cháu không có lỗi chi hết.

Dì Nguyệt to tiếng:

- Cháu vừa làm một hành động nông nổi, như rửa là có lỗi với me và tất cả mọi người ở đây. Nghe chưa ?

Em cất tấm hình ba vào túi:

- Tôi mời ba tôi về ăn cơm với tôi mà mọi người cũng cấm đoán à ? Rằng mọi người vô lý rửa ?

Me tấm tức kể lể:

- Con ời là con, con ranh mương, con lộn giống. Con làm mất mặt me, con giết me không gươm không dao.

Dì Nguyệt ôm vai me:

- Thôi chị, để em đỡ chị vô nghĩ.

Bà nội đặt tay lên vai em:

- Vy, con ngu dại quá đi, ai xui con làm rửa ? Ai biểu con làm rửa ?

Rồi bà nội thở dài:

- Tội nghiệp me mi.

Em vẫn ngồi im lặng trước bàn, mâm thức ăn nguội tanh bên vị cơm gạo thơm không còn bốc khói . Cu Quang và Bích Ty ăn cơm xong, từ dưới bếp đi lên. Trông thấy thức ăn còn nguyên vẹn trên bàn, Cu Quang tò mò đến

bên em:

- Răng không ai ăn cơm hết rửa chị Vy ? Me mô rồi ? Dì Nguyệt mô rồi ?
Bác Huy mô rồi ?

Em bực mình gắt:

- Hỏi chi mà hỏi tưng lựng lên rửa ? Câm cái mỏ lại đi.

Bà nội la em:

- Hết nói mi rồi. Đã rửa lại còn gắt gỏng với em. Con gái hư!

Bà nội rơm rớm nước mắt, nói với Cu Quang và Bích Ty:

- Vô thăm me đi hai đứa bây. Me bây đau nằm trong buồng a.

Cu Quang chạy vào trước, Bích Ty níu tay nội kéo theo.

Em gục đầu xuống bàn. Hối hận với me, chỉ riêng me mà thôi.

Em sợ me xúc động nhiều rồi sinh bệnh nặng, me vốn yếu tim. Em muốn vào thăm me, ngồi cạnh giường cầm lấy bàn tay mềm mại của me để ngỏ lời xin lỗi. Nhưng em ngần ngại, sợ me thấy mặt em rồi me nổi giận lên một lần nữa, me la, me hét, me mệt thêm. Có tiếng kéo ghệt trước mặt. Em ngẩng lên.

Bác Huy đang ngồi đối diện em, gương mặt vẫn bình thản:

- Thúy Vy, cháu đang nghĩ gì vậy ?

Em nhìn xuống bàn:

- Cháu đang nghĩ đến me cháu, cháu thương me cháu lắm.

Bác Huy gật đầu:

- Bác hiểu, bác biết. Cháu rất thương me cháu và hiện giờ cháu đang lo lắng cho bệnh tình của me cháu có phải không ?

Bác Huy không tỏ ra phiền giận hay trách cứ em một câu nào. Em không xứng là đối thủ của người đàn ông đó. Bác Huy là con cáo già và em chỉ là con cừu non bé dại, đôi sừng yếu đuối không thể đương đầu với hai hàm răng sắc nhọn xuyên thủng da mềm.

Em cố giữ cho đôi tay khỏi run, hỏi bác:

- Thưa bác, me cháu có đỡ chút mô không ?

Bác Huy nói như ra lệnh:

- Me cháu sắp ngủ rồi, cháu yên tâm, me chỉ hơi bị xúc động thôi. Chút nữa me dậy, nhớ vào xin lỗi me.

Dì Nguyệt từ buồng bên đi ra, nói với bác Huy:

- Chị Hà ngủ rồi.

Bà nội ra theo bảo dì Nguyệt:

- Lấy đĩa để dành cơm cho nó, rồi cả nhà ăn cơm đi, chớ không lẽ nhịn đói hết à.

Em chạy ra nhà sau lấy đĩa, vắng nghe tiếng bà nội trên nhà:

- Ông Huy tha lỗi cho. Con đại cái mang. Thiệt tôi cũng không ngờ con Thúy Vy lại dám hỗn hào rủa.

Bác Huy nói nhỏ:

- Thừa bác không có chi. Thúy Vy hành động thật can đảm.

Dì Nguyệt xì một tiếng:

- Giây phút mô anh cũng bệnh được con Thúy Vy hết à. Con chừng nó lớn mặt.

Bác Huy cười:

- Thế mà tôi lại ưa những đứa con gái như vậy. Sau này ra đời có thể đương đầu với mọi khó khăn mà không ngại ngùng, không thối chí. Đó là bí quyết thành công trên đường đời.

Em đi lên nhà, nghe dì Nguyệt nói:

- Anh lại méo mó nghề nghiệp mất rồi.

Em vờ nhìn dì:

- Dì nói chi ?

Dì Nguyệt không đáp, gương mặt lạnh lùng, dì đang giận em. Em kéo ghế ngồi xuống cạnh dì, Bích Ty lẫn quần bên bàn ăn. Bà nội nhắc:

- Bích Ty đi ngủ đi con.

Em nuốt cơm như nuốt sỏi đá. Tiếng me trở mình trong buồng. Me rên khe khẽ. Bác Huy giục em:

- Và xin lỗi me đi Vy.

Em ngập ngừng. Em lo ngại. Bác Huy lại giục em lần nữa, em đứng lên nhưng bàn chân như chôn xuống đất. Dì Nguyệt nói như sắp khóc:

- Vy không hiểu me, Vy không thương me.

Em chạy thật nhanh vào buồng. Me nằm dán sát xuống giường, mái tóc dài rũ rượi trên nền gối trắng, gương mặt me đầm đìa nước mắt. Em òa lên

khóc:

- Me, me ơi.

Đôi mắt me hé mở, đôi mắt không còn giận dữ, không còn quắc lên nhìn em nữa, mà niềm tủi cực, nỗi phiền muộn đã vây kín khóe mi sâ . Em cầm lấy bàn tay me. Bàn tay kia, me mệt mỏi đưa lên vuốt nhẹ mái tóc em:

- Thúy Vy, con ăn cơm chưa ?

Em nghẹn ngào, em nước mắt, em khóc như chưa bao giờ được khóc. Một hồi lâu, em mới nói lên được.

- Me ơi, me tha thứ cho con.

- Không, con không có lỗi chi hết, nín đi Vy.

Em hỏi me:

- Me giận con không me ?

Me im lặng một lát, rồi me nói:

- Me không giận con mô. Thôi con ra ngoài kia, me cần nghỉ một chút.

Em chần chừ:

- Me buồn con không me ?

Me nhắm mắt lại. Me không muốn trả lời. Em đứng dậy nhìn me một lần nữa rồi quay ra. Bác Huy đã về. Dì Nguyệt đang phụ bà nội rửa chén bát sau bếp. Cu Quang và Bích Ty đã ngủ say trên đi văng. Em đến bên bàn học, nhìn chăm chăm vào bức hình ba. Em tự hỏi, bác Huy có thể thay thế được ba trong mái gia đình này không ?

Rồi em tự trả lời: "Không, không, trăm lần không, ngàn lần không". Mặc dù bác Huy đang hoàng tử tử tế và em không còn thấy bác giả dối nữa. Bác cư xử rất tốt với em. Nhưng sao em vẫn không thương bác được. Em vẫn nuôi ý nghĩ là bác đã chiếm đoạt, chia sớt tình yêu của me dành cho ba.

Sau buổi đó, hình như me ít nói chuyện với em hơn. Bà nội thường nhìn em với đôi mắt nửa thương yêu nửa ái ngại. Điều quan trọng nhất mà em tự cho là một sự thắng cuộc rõ ràng, đó là việc bác Huy từ đạo ấy đã thừa lui tới. Me thường có những giây phút tự lự bất chợt.

Đôi lúc nói chuyện này, me lại lẫn sang chuyện khác . Em thương me, em đoán nhận được nguyên nhân nỗi buồn của me, nỗi buồn do em gây ra. Em ân hận rồi lại tự bào chữa . Nỗi buồn nào lại không đến lúc ngời ngoai, thời

gian sẽ là liều thuốc nhiệm mầu xoa dịu các vết thương. Me sẽ quên bác Huy và em sẽ được sống lại chuỗi ngày hồn nhiên êm đềm như dạo nào chưa có áng mây mờ bao phủ mái gia đình này.

Cúc Nhật đi nghỉ hè ở Đà Lạt sau một tháng đã trở về. Em lại tiếp tục nhảy nhót đôi chân chim sẻ trên đường tràn đầy hoa bướm tuổi vô tư. Em thường theo Cúc Nhật và ba mẹ nó đi chơi nơi này, nơi khác và em quên dần đi buổi trưa rằm hôm ấy, buổi trưa mà em đã gây ra sự xáo trộn lớn lao trong tâm hồn mẹ.

Nhưng một hôm, em đi phố rồi tạt sang nhà ông ngoại. Em định đến tìm dì Nguyệt để nhờ dì bày cho em cách nhuộm cành mimosa trên vạt áo dài. Vừa vào đến ngõ, em bắt gặp chiếc Toyota xanh của bác Huy từ bên trong chạy ra. Em định quay đi thì bác đã dừng lại hỏi em:

- Kia, cháu đến thăm ngoại đó à ?

Em bắt buộc phải trả lời:

- Dạ.

Bác Huy nói trước khi cho xe chạy:

- Có mẹ của cháu trong đó, Thúy Vy.

Em nhìn theo xe bác Huy, lòng không khỏi thắc mắc. Sáng nay mẹ bảo mẹ sang phụ bác Tường làm giỗ, chiều mới về mà. Mẹ sang ngoại sao lại giấu em. Sang thăm cha mẹ là một điều hợp lý tự nhiên, sao mẹ không nói cho cả nhà biết và nhất là tại sao mẹ lại không cho bé Bích Ty đi theo như thường lệ. Ông bà ngoại thương Bích Ty nhất trong 3 đứa cháu. Mỗi lần mẹ sang mà không dẫn Bích Ty theo, ông bà ngoại cứ nhắc đến cô bé mãi, rồi lại la m. Bước lên ba bậc thang cấp, em gặp chị Sen:

- Có dì Nguyệt ở nhà không chị ?

- Cô Nguyệt vừa mới đi ra phố, à, có mẹ Bảo trong đó cô.

Em đi qua phòng khách, đến nhà ngang, mẹ đang ngồi nói chuyện với bà ngoại. Gương mặt cả hai người đầy vẻ quan trọng. Thấy em, mẹ ngừng ngang câu chuyện:

- Thúy Vy, đi mô rửa con ?

Em muốn hỏi mẹ, tại sao mẹ không qua nhà bác Tường, nhưng em im bặt.

Em không muốn mẹ ngược với em.

- Dạ, con sang tìm dì Nguyệt có chút chuyện.

Mẹ đứng lên, nắm tay em:

- Dì Nguyệt đi công chuyện, trưa mới về . Thôi đi về với mẹ.

Em nhìn mẹ tò mò:

- Mẹ, mẹ vừa nói chuyện chi với bà ngoại nữa ? Mẹ bàn chuyện chi cho con nghe với.

Mẹ gạt đi:

- Không nên xen vào chuyện người lớn, Thúy Vy.

Bà ngoại lim dim đôi mắt nhìn ra sân nắng, nói với mẹ:

- Hà à, trước sau chi cũng phải cho con nó biết. Thôi, nói chuyện đó với con Thúy Vy đi.

Tim em đập mạnh, linh cảm một chuyện bất lành sắp xảy đến. Dòng sông trôi bình thản sau ngày bác Huy xa vắng chỉ là một sự nghỉ ngơi nhất thời để khơi nguồn bão tố phong ba. Nước đã nổi bọt trắng xóa và bèo hoa sắp cuồn cuộn dập vùi. Em nín thở chờ đợi. Mẹ ngập ngừng:

- Khoan đã mạ, để...

Bà ngoại nhíu mày:

- Để đến khi mô rửa ? Mi không nói để tao nói. Thúy Vy à!

Em dạ nhỏ:

- Mẹ, có chuyện chi rửa mẹ ?

Bà ngoại kéo em ngồi xuống cạnh, vuốt tóc em:

- Thúy Vy, mẹ con sắp sửa bước thêm một bước nữa đó.

Em tái mặt dù đã đoán trước sự việc xảy ra, em buột miệng:

- Bác Huy.

Bà ngoại gật đầu:

- Phải đó con. Mẹ con sẽ bước thêm một bước nữa... với bác Huy.

Em ngược nhìn mẹ, rưng rưng:

- Mẹ, phải không mẹ ?

Mẹ nhìn xuống chiếu hoa, tay mân mê chiếc ví da:

- Thúy Vy, con không buồn mẹ chứ ?

Em ghen ngào lắc đầu . Em đứng phắt dậy, em chạy vụt ra ngoài, em đã

thua cuộc, em đã thua cuộc vì mẹ đã chọn bác Hu . Em đâm sầm vào dì Nguyệt từ cửa đi vào. Dì la lên, chồng sách trên tay rơi tứ tung xuống đất:

- Làm chi mà chạy như ma đuổi rửa Vy ?

Mẹ chạy theo níu em lại:

- Thúy Vy, ở lại với mẹ. Mẹ cần phải giải thích cho con rõ. Con không chịu hiểu mẹ Vy ơi.

Em cố vượt khỏi tay mẹ:

- Con hiểu mẹ. Mẹ đừng thắc mắc, đừng bận tâm chi đến con hết.

Mẹ khóc ròng:

- Con đừng nói lầy mẹ. Mẹ biết, con đang giận mẹ.

Dì Nguyệt đã hiểu ra câu chuyện:

- Thúy Vy hãy thương mẹ, đừng ích kỷ quá. Nghe lời dì, vui vẻ lên để mẹ an tâm làm lại cuộc đời . Mẹ vẫn thương yêu cháu, vẫn thương yêu Cu Quang và Bích Ty mà.

Chung quanh em, những gương mặt đang nhìn em như chờ đợi. Mái tóc bạc phơ của ngoại, khuôn mặt tròn trĩnh của dì Nguyệt và đôi mắt đầm lệ của mẹ, tất cả đang quay tròn trước mặt em. Em ôm lấy đầu, em ngồi xuống sa lôn . Mẹ đến bên em:

- Thúy Vy, con nghĩ sao ?

Em cúi đầu:

- Tùy mẹ, con mô có quyền.

- Đừng nói rửa, hãy cho mẹ biết ý kiến của con.

Trông mẹ thảm hại quá chừng, đầu tóc rối bù, áo quần nhăn nhúm. Em không còn lý do gì để làm mẹ khổ thêm nữa. Em nói không ra hơi:

- Ý kiến của con... ý kiến của con... thì con tùy mẹ.

Mẹ nắm chặt tay em:

- Thúy Vy, con bằng lòng rồi hả con ?

Em gật đầu. Em nhìn chăm chăm vào chiếc vòng ngọc đeo nơi cổ tay trắng tròn của mẹ. Dì Nguyệt nói với mẹ:

- Chị thấy chưa ? Con Thúy Vy nó biết thương mẹ lắm mà.

Bà ngoại nhìn dì Tuyết, dò hỏi:

- Nguyệt, con Vy nó nói sao ? Tao nghe không rõ.

- Nó chịu rồi mạ.

Bà ngoại thở phào:

- Giỏi, giỏi. Rửa là khỏe ru chưa, rửa là mi hết lo ngại chưa, Hà. À, mi đã thưa chuyện với chị bên nhà chưa ?

Me vẫn nắm tay em:

- Dạ, mạ con cũng biết sơ sơ rồi, chắc mạ con cũng bằng lòng. Mạ con có cảm tình với anh Huy lắm.

Em đứng dậy:

- Mình đi về, me.

Dì Nguyệt cản:

- Khoan đã, chị và cháu ở lại ăn cơm . Bữa ni có làm bánh ướt với thịt nướng ngon lắm.

Me nhìn em, em lắc đầu:

- Thôi me, con... con muốn về nhà.

Me cười:

- Cô bé đòi về, thôi để khi khác. Vả lại phải đưa nó về kéo trưa bà nội trông.

Thúy Vy à, mấy chỉ được me chiều chuộng trong một thời gian ngắn nữa thôi. Rồi me sẽ đi theo bác Huy, mấy ở nhà coi sóc hai em bên cạnh bà nội. Mấy không thể bỏ bà nội để hòa mình vào nếp sống mới cùng me và bác Huy được. Bà nội đáng yêu, bà nội đáng kính, bà nội hy sinh suốt cuộc đời để nuôi nấng hai đứa con trai nên vóc nên người . Người con trai đầu chết đi, niềm hy vọng trong đời nội đã tắt lịm như ánh sao hôm cuối chân trời xa. Tội nghiệp nội già nua, sau ngày chú Minh đổi vào Đà Nẵng, bà chỉ biết tìm nguồn an ủi bên cạnh người con dâu hiếu thảo và ba đứa cháu nội xinh xắn dễ thương. Nội sắp mất thêm người con dâu mà bà đã hằng xem như con gái b . "Thằng Bảo mất rồi thì con Hà sẽ là con gái tao", nội thường bảo thế, rồi nội cười, chiếc miệng móm và đôi mắt sáng trưng.

Em bằng lòng, em sẽ ở lại với nội mãi mãi. Me có quyền sống bên cạnh bác Huy. Thỉnh thoảng me đến thăm các con và nội là đủ rồi. Em không mong gì hơn, em không đòi hỏi gì hơn được nữa. Em đã thất bại rồi.

Thùy An
Vùng Biển Lặng
Chương 4

Sáng nay, ở nhà buồn thật là buồn. Bích Ty theo mẹ ra phố với bác Huy. Cu Quang đi học hè bên nhà cô Hạnh, còn bà nội thì đau lưng nằm trong buồng. Em mở ngăn kéo lấy kim chỉ ra thêu, chị Nữ về làng không thấy lên. Hôm kia chị nhả với ông Rớt dưới đò đến bảo ba chị đau nặng lắm, chị phải ở lại với mẹ săn sóc cho ông. Có lẽ còn lâu lắm chị mới có thể trở lên giúp việc lại được. Mẹ bảo bà nội:

- Tội nghiệp con Nữ hiếu thảo, còn nửa tháng lương thôi cho nó luôn. Bữa nay còn nghỉ hè, con Vy ở nhà trông cửa hàng giúp mẹ và nội được rồi.

Hôm trước, mẹ có bàn với nội việc dẹp cửa hàng tạp hóa này đi, bây giờ mẹ đủ sức lo cho gia đình rồi. Nhưng bà nội không chịu, nội bảo:

- Cửa hàng đồ gốm bên chợ An Cựu đã sang cho người ta rồi. Chừ còn cửa hàng ni để buôn bán kiếm lời mà đành dẹp nữa hay sao?

Mẹ nói:

- Thừa mẹ, mai mốt con về bên kia rồi thì cửa hàng còn ai trông nom. Mẹ đã già yếu rồi, cần dưỡng sức cho khỏe. Con Thúy Vy bận đi học. Nuôi người giúp việc thì thời buổi này biết ai mà tin cậy được, chỉ bằng mẹ nghỉ đi đừng buôn bán chi nữa, hàng tháng con sẽ phụ giúp thêm.

Bà nội lắc đầu:

- Con có lo thì lo cho ba đứa đó đi. Còn mẹ, ngày ăn ba hột cơm, con đừng bận tâm làm chi.

- Mẹ nói rửa sao phải. Con đã là vợ anh Bảo thì cũng như con gái của mẹ, con có bốn phận phải lo cho mẹ chứ.

- Không, mẹ không có ý chi hết, mẹ vẫn xem con là con gái mẹ. Nhưng mẹ muốn nói với con là, cứ để cửa hàng đó, mẹ coi ngó cho vui tuổi già.

Em biết, bà nội có tự ái to lắm, nội không muốn nhờ vả đồng tiền của bác Huy. Chỉ còn một tháng nữa, mẹ sẽ là vợ của bác Huy và tình cảm của mẹ sẽ theo thời gian nghiêng dần về bác Huy nhiều hơn. Em cố làm mặt vui cho mẹ yên lòng, tuy trong tâm hồn em rối rắm như tơ.

Có tiếng rên nho nhỏ, bà nội đang vén màn bước ra. Em chạy đến đỡ nội:

- Mẹ ơi, mẹ bớt đau lưng chưa mẹ ?

Bà nội mệt mỏi ngồi xuống giường:

- Me mi đi mô rồi ?

Em buồn buồn:

- Me đi sắm đồ cưới với bác Huy, có dắt theo con Bích Ty nữa.

- Rửa à, răng mi không đi ?

- Con mắc ở nhà ngó hàng.

- Mai chừ có ai mua chi không ?

Em nhăn mũi:

- Ế quá mẹ ơi, đẹp quách cửa hàng ni cho rồi.

Bà nội nổi nóng:

- Đẹp, đẹp! Hở một chút là đẹp. Thiệt chẳng khác chi me mi, không đưa mô chịu nghĩ mà thương tao hết.

Hai giọt nước mắt ứa ra trên vành mi nhăn nheo, em hốt hoảng:

- Con xin lỗi mẹ, mẹ đừng giận, đừng khóc nữa. Trong gia đình mình ai cũng thương mẹ cả mà.

Bà nội mếu máo:

- Thương mà rửa à, thương mà bắt nhen thất đức rửa à ?

Em im lặng. Em biết tính bà nội hay tự ái và tủi thân lắm. Kể từ ngày ba em mất đi, chú Minh cưới vợ đổi vào Đà Nẵng, bà nội hay ngồi khóc một mình trước bàn thờ ba . Me hiểu nội nên me hết lòng săn sóc chiều chuộng nội. Thế mà một đôi khi, nội cũng giận me bỏ hết hai bữa cơm vì một lỗi hết sức nhỏ nhặt. Việc mẹ bước thêm một bước nữa đã làm nội khổ tâm không ít . Nhưng nội thương me, nội gượng vui bằng lòng chấp nhận giữa me và bác Hu . Hôm me ngỏ lời xin phép nội, nội nhìn lên bàn thờ ba rồi nói với me:

- Con đã cho thằng Bảo biết chưa ?

Me xúc động, lời run run:

- Thừa mạ, đêm nào con cũng thầm khấn nguyện anh Bảo phù hộ cho gia đình mình, phù hộ cho ba đưa con nên vóc nên người. Con vẫn nhớ anh Bảo, con vẫn thương anh Bả . Thừa mạ, anh Bảo là người đàn ông duy nhất

mà con yêu kính muôn đời.

Tiếng reo của Bích Ty cắt đứt nguồn tư tưởng em:

- Chị Vy ơi! Chị Vy ơi! Em có cái ni đẹp lắm.

Con bé ôm con vẹt bằng cao su to phòng che lấp cả người giơ lên cao:

- Me mua cho em để mai một em ra cửa Thuận tập bơi đó chị Vy.

Me bước vào, bác Huy theo sau mang trên tay nhiều gói lớn. Me đến bên bà nội:

- Sáng ni mạ thấy trong người khỏe không mạ ?

Em nhanh nhẩu:

- Bà nội đau lưng đó me ơi!

Bà nội gạt đi:

- Con Vy nhiều chuyện, đau chi mô mà đau.

Me lo lắng:

- Để con bóp dầu cho mạ, nghe mạ.

Bà nội cản:

- Thôi, tao bớt rồi. Kìa, con Vy xuống pha nước cho bác Huy dùng đi con.

Bác Huy ngồi xuống ghế:

- Dạ, bác để mặc cháu.

Em bưng nước lên, me gọi:

- Thúy Vy, đến me biểu.

Me mở gói giấy lớn nhất, lấy ra hai sấp hàng tuyệt đẹp. Một sấp mướt như nhung màu Bích Ngọc, và một xấp màu hồng điểm những cành hoa phốt vàng và xanh nhạt thật trang nhã:

- Hàng Pháp mới về đó con. Me mua cho con hai áo dài để mặc cho có với người ta.

Me tránh nhắc đến ngày vui của me trước mặt em. Ngày đó, em cũng sẽ khoác áo mới vào người. Chỉ khác một điều, chiếc áo mới đó màu sắc vô cùng rực rỡ chứ không trắng toát một màu như tấm áo tang ngày ba mất. Em mân mê lớp vải mịn màng:

- Con còn nhỏ, mặc áo dài đắt tiền làm chi cho phí, me cho dì Nguyệt đi.

Me kéo em ngồi cạnh me, nựng má em:

- Me muốn con gái quý, con gái tiên của me phải ăn mặc thật đẹp, thật sang

trọng như một cô công chúa.

Me quay sang bác Huy:

- Phải không anh ?

Bác Huy gật gù:

- Thúy Vy một 4 tuổi rồi, đâu còn nhỏ nhít gì, để me làm đẹp cho.

Me như nhớ ra điều gì:

- Chết, quên mất.

Me chạy đến chiếc giỏ xách đặt gần bậc cửa, lôi ra một gói to bọc giấy nylon kín mít. Bà nội hỏi:

- Chi rửa con ?

- Vịt quay mạ, để con đem ra bếp chặt dọn lên ăn, trưa rồi. Thúy Vy nấu cơm chưa con ?

- Chắc cơm chín rồi me, con cắm điện từ lúc một một giờ.

Bích Ty chạy vào:

- Chị Thúy Vy, có chị Cúc Nhật tìm kìa.

Em nhìn ra:

- Cúc Nhật hả ? Chờ tao tí nghe.

Em lau tay vội lên tấm khăn treo trên lavabo:

- Có chuyện chi rửa Nhật ?

Cúc Nhật đưa cho em tờ giấy:

- Con Hoàng Anh mở tiệc sinh nhật, nó nhờ tao sang mời mi, chiều mai 6 giờ đó.

- Rửa à. Mi định mua chi tặng nó đó ?

- Chiều ni tao sang rủ mi đi phố lựa quà tặng nó nghe.

Me bưng mâm cơm đi lên:

- Cúc Nhật ở lại ăn cơm với Thúy Vy đi cháu.

Cúc Nhật lễ phép:

- Dạ thôi, xin phép bác cho cháu về kéo ba me cháu trông. Chiều nay bác cho phép Thúy Vy đi phố với cháu mua quà sinh nhật tặng người bạn ạ.

Me cười thật tươi:

- Được, được, chiều cháu nhớ qua rủ Thúy Vy nghe.

Cu Quang đi học về vút cặp trên bàn, me dẫn nó xuống nhà sau rửa mặt.

Em nhìn theo:

- Lớn đầu rồi mà ngó như con nít mới đẻ.

Bác Huy ở lại ăn cơm trưa với gia đình, Cu Quang và Bích Ty không còn xem bác như người xa lạ nữa. Chúng nó nô đùa và đôi khi làm nũng với bác còn hơn đối với mẹ. Mẹ thường bảo bác:

- Anh đừng chịu hai đứa nó quá rồi chúng đâm ra lòn mặt.

Đối với em, bác Huy dè dặt hơn. Bác vẫn nhìn em bằng đôi mắt bao dung của một người cha. Nhưng trong câu chuyện, trong những vấn đề bác muốn bàn luận với em, em thấy có một sự suy nghĩ kỹ càng trước khi bác mở lời. Em không còn thấy bác dễ ghét nữa, mặc dù em biết bác đang cố gắng tạo thiện cảm với em. Bác đang muốn thay thế hình ảnh ba trong trái tim yêu kính của em. Nhưng không được đâu bác ơi! Dù cháu đã hết căm thù bác như xưa nữa, nhưng cháu vẫn không thương được bác, cháu vẫn thấy ghen với bác vì mẹ đã san sẻ tình thương cho bác quá nhiều.

Thùy An
Vùng Biển Lặng
Chương 5

Lễ sinh nhật Hoàng Anh được tổ chức vô cùng trọng thể. Hoàng Anh mồ côi cha năm lên một. Me nó là một nữ thương gia giàu có cỡ lớn ở Huế . Từ ngày chồng mất, bà vẫn tiếp tục quán xuyến sự nghiệp to lớn của chồng để nuôi nấng đứa con gái duy nhất. Hoàng Anh sống trong nhung lụa từ thuở lọt lòng, dư dả vật chất lẫn tình thương của mẹ. Nhưng cách nay vài tháng, em thấy Hoàng Anh đi học với một vẻ mặt buồn rười rượi . Suốt giờ ra chơi, nó cứ ngồi một mình dưới gốc phượng nghĩ ngợi lan man, không nói với ai một tiếng, khác hẳn với tính liến thoắng hàng ngày của nó. Em rủ Cúc Nhật đến cạnh hỏi nó:

- Hoàng Anh, răng bữa ni mi buồn rứa ? Có chuyện chi kể cho tụi này nghe với được không ?

Hoàng Anh bứt một cọng cỏ vò nát giữa lòng bàn tay:

- Không có chi hết.

Ngập ngừng một lát, Hoàng Anh kéo tay em:

- Thúy Vy ơi, có khi mô mi nghĩ đến rằng mi sẽ có một người ba khác không ?

Em cười nói:

- Con ni nói vô duyên, ai mà nghĩ tầm bậy tầm bạ rứa ?

Hoàng Anh rơm rớm nước mắt:

- Có những điều mình không khi mô nghĩ tới, nó lại đến với mình thật bất ngờ như sét đánh ngang mày.

Cúc Nhật xen vào:

- Hoàng Anh, tao hỏi thật, nếu không có mi đừng giận nghe. Me mi sắp tái giá hả ?

Hoàng Anh gật đầu không nói, cúi xuống đất lặng lẽ nhặt những viên sỏi quăng ra xa. Cúc Nhật lôi em đi:

- Trả yên tĩnh lại cho Hoàng Anh. Nó đang buồn đó.

Rồi trước hôm nghỉ hè mấy ngày, Hoàng Anh báo tin là còn một tuần nữa

me nó làm đám cưới với một kỹ sư góa vợ người Nam. Kể từ ngày đó. Em không gặp nó. Đạo Cúc Nhật đi Đà Lạt, em buồn quá định lên nhà nó chơi. Nhưng rồi bận chuyện này chuyện khác, hơn nữa nhà nó ở tận trên Long Thọ xa lắc xa lơ. Em làm biếng nên đành bó gối ở nhà.

Cúc Nhật mở cửa xe cho em xuống trước, ba Cúc Nhật nói với hai đứa:

- Cúc Nhật và Thúy Vy vui vẻ nhé, tối 10 giờ ba đến đón.

Hoàng Anh tươi cười chạy ra ngõ đón em và Cúc Nhật. Hôm nay Hoàng Anh mặc chiếc robe màu hồng đào làm nổi bật nước da vốn trắng như trứng gà bóc của nó. Gương mặt trái xoan, đôi mắt một mí, chiếc mũi thanh và cái miệng hơi rộng. Nhìn chung, Hoàng Anh có những nét duyên dáng dễ thương.

- Làm chi mà cứ nhìn chăm người ta rửa Thúy Vy ?

Em giật mình, vội nói chữa:

- Người đẹp khó tính rửa ? Cho tui ngắm một chút không được à.

Cúc Nhật xuýt xoa:

- Con Hoàng Anh bữa ni đẹp hết xẩy Thúy Vy hí.

Hoàng Anh then thùng dấm mạnh vào vai Cúc Nhật:

- Quỉ sứ, quỉ sứ! Chọc người ta hoài.

Hoàng Anh liền thoảng lôi hai đứa vào nhà:

- Vô đây, vô đây, báo tin cho mà biết, hai đứa bây là khách "danh dự" đó, tối sớm nhất bữa tiệc.

Cúc Nhật le lười nhìn em rồi nói với Hoàng Anh:

- Mặc cỡ chưa, rõ ràng là hai đứa tao tham ăn vô hậu. Tiệc mời 6 giờ mà chưa đầy 6 giờ đã có mặt như đi trình diện nghĩa vụ.

Hoàng Anh chỉ vào ghế salon:

- Ăn thua chi, tụi mình thân nhau đến sớm càng tốt chứ sao. Mặc cỡ chi mà mặc cỡ.

Em nhìn quanh gian phòng rộng, những cánh cửa các buồng sát đó vẫn đóng in lìm. Em hỏi Hoàng Anh:

- Ủa, răng vắng tanh rửa mi ? Ba mẹ mi mô rồi ?

Hoàng Anh rót chai coca vào ly em:

- Mẹ tao lên phi trường đón ba tao ở Nha Trang về. Mẹ tao hẹn sẽ về trước

6 giờ rưỡi để chung vui với tụi mình.

- Mấy người giúp việc ở trong nhà mô hết rồi ?
- Chị bếp mắc làm đồ ăn, còn bác Vui làm vườn thì tao nhờ lên phố lấy bánh, anh Phi tài xế bạn đưa me tao ra phi trường.
- Bữa ni mi mời có đông không ?
- Khoảng mười mấy đứa thôi, toàn bọn học lớp mình hết á.

Hoàng Anh nhìn ra cửa:

- Tụi nó tới tề.

Một bầy nữ sinh chạy ập vào nhà như đàn bướm lạ, muôn sắc muôn màu .

Diệu Trâm la lên:

- Phái đoàn tới rằng không có ma nào ra đón hết rứa hè ?

Hải Đường nhìn em và Cúc Nhật:

- Hai đứa bây là ma đói à, rằng mà tới sớm rứa không biết.

Cả bọn nhao nhao ngồi xuống ghế:

- Mở nhạc lên nghe, Hoàng Anh.
- Mi có mời con Bích Thủy và Thủy Tiên không ?

Hoàng Anh lắc đầu:

- Không, tao ghét tụi nó chuyên môn xen vào chuyện thiên hạ, lấy sự đau khổ của kẻ khác làm thú vui. Hồi me tao sắp tái giá, tao đã khổ không ít vì cái miệng của hai đứa nó. Tụi bây hỏi Thúy Vy cho coi.

Em động lòng, em nói lảng:

- Hơi mô mà giận cho mệt, tao coi hai đứa nó như con số không.

Đồng hồ trên tường buông một tiếng nhỏ, ngân dài trong căn phòng rộng. 6 giờ rưỡi rồi. Hoàng Anh chạy ra ngõ lóng ngóng. Bác Vui đã mang ổ bánh sinh nhật về tới đặt trên chiếc bàn lớn giữa phòng, cạnh bình hoa. Em trở mắt nhìn. Con nhà giàu có khác. Bánh sinh nhật còn to gấp mấy lần bánh cưới chú Minh. Hoàng Anh kéo các bạn đến gần, gương mặt rạng rỡ:

- Đẹp không tụi bây ?

Bích Ngọc gật gù như bà cụ non:

- Tuyệt! Tuyệt!

Chiếc bánh có hai tầng. Tầng dưới được nắn 15 đóa hồng bằng kem tượng trưng cho 15 mùa xuân đã trôi qua trên mái tóc Hoàng Anh, và tầng trên,

trên lớp kem, láng màu vàng mơ, hàng chữ kiểu màu xanh được chạy rất đẹp "Mừng sinh nhật Hoàng Anh", bên dưới có hai chữ tên tắt HY. Hoàng Anh giải thích:

- Hồng Yến là tên me tao hồi còn con gái đó tụi bây.

Cúc Nhật nhìn Hoàng Anh rồi bảo em:

- Me Hoàng Anh thương Hoàng Anh ghê Thúy Vy hí.

Hoàng Anh không vui lắm khi nghe Cúc Nhật nói, nó nhìn đồng hồ:

- 7 giờ rồi mà me tao chưa về.

Em an ủi nó:

- Chắc tại kẹt xe đó.

Có tiếng chuông điện thoại reo vang ở phòng bên, Hoàng Anh chạy vào.

Một lát, nó trở ra mặt buồn xo:

- Máy bay Nha Trang ra trễ, me tao phải chờ. Me tao bảo tụi mình ăn trước đi, me tao sẽ về kịp giờ cắt bánh.

Chị bếp từ nhà sau đi lên, tới bên Hoàng Anh:

- Đồ ăn xong rồi, dọn lên được chưa cô ?

Hoàng Anh gật đầu:

- Ủ, thôi chị dọn lên đi, từ từ đó nghe, tụi này còn vui chơi nữa.

Diệu Trâm đứng dậy:

- Đền sáp mô Hoàng Anh ? Đưa tao cầm lên bánh.

Hoàng Anh đến mở ngăn kéo:

- Có mi nhắc tao mới nhớ. Me tao chưa về rồi trí óc lại để mô mô.

Cúc Nhật nhìn Hoàng Anh:

- Mi tạm quên me mi trong phút chốc để vui đùa với tụi tao có được không ? Làm như me mi bị mẹ mìn bắt không bằng.

Hải Đường vụt miệng:

- Cha mìn bắt chớ không phải mẹ mìn.

Hoàng Anh bần quệt diêm nên không nghe câu đó, em đập mạnh vào tay Hải Đường:

- Con ni vô duyên. Hoàng Anh đang buồn mà mi còn tưới dầu vào lửa nữa.

Lòng em chột thối lại sau câu nói của chính mình. Trường hợp em cũng không khác chi Hoàng Anh. Me sắp tái giá và bác Huy chính là cha mìn

sắp sửa bắt mất me và gieo tai họa xuống mái gia đình em. Hoàng Anh gượng vui:

- Ủ, thì tao vui với tụi bà . Trước khi ăn, yêu cầu con Thúy Vy hát tặng tao một bài đi.

Cả bọn nhìn vào em, vỗ tay reo:

- Đúng đó, đúng đó! Thúy Vy hát đi mi, hát bài Hạ trắng, Mưa hồng, Chiều tím hay Nhạc tuổi xanh ?

Cúc Nhật cười rũ rượi:

- Thêm luôn bài Thu vàng cho có vẻ tec-ni-co-lo, Thúy Vy ơi.

Hoàng Anh vui theo các bạn:

- Tụi bay tếu quá trời, để yên cho Thúy Vy hát.

Em đứng lên:

- Tao xin hát tặng Hoàng Anh và tụi bây một bài hát cùng tô màu vĩ đại lắm, đó là bản "Bức họa đồng quê".

Thêm một tràng pháo tay, em cất tiếng:

- "Trời xanh xanh bao la, mây trắng trắng xóa, tia nắng từng bừng chiếu trên đồng lúa vàng. Đàn chim chim chim non, đang ríu rít rít hót, tung cánh bay nhẹ lướt trên cành la đà... ".

Một tiếng đồng hồ trôi qua, thức ăn trên bàn đã gần cạn . Me Hoàng Anh vẫn chưa về. Nụ cười nở trên môi Hoàng Anh bây giờ chỉ còn là những cái nhếch môi gượng gạo để ngăn giấu tiếng khóc sắp bật ra. Em và các bạn nhìn nhau ái ngại. 8 giờ rưỡi rồi 9 giờ. Không một tiếng chuông reo, không một tiếng kèn xe hơi quen thuộc. 15 ngọn nến hồng trên chiếc bánh lụn dần . Không còn tự chủ được nữa. Hoàng Anh gục đầu xuống bàn khóc nức nở.

Diệu Trâm đặt tay lên vai nó:

- Hoàng Anh! Hoàng Anh!

Hoàng Anh ngước lên, đôi mắt đầy lệ:

- Tụi bây về đi. Tao cảm ơn tụi bây đã đến chung vui với tao trong ngày sinh nhật đau buồn này.

Cúc Nhật ôn tồn:

- Đừng nói rứa Hoàng Anh. Dù gặp chuyện buồn cũng không nên lòi vào ngày sinh nhật, xui lắm đó. Buồn là một chuyện, mà sự vui vẻ trong ngày

sinh nhật là một chuyện khác.

Hoàng Anh cắn ngón tay lên môi:

- Không ai hiểu được tao mô!

Nhìn sang em, Hoàng Anh nói trong nước mắt:

- Chỉ có một mình con Thúy Vy họa may hiểu được tao thôi, phải không Thúy Vy? Phải mi cùng chung hoàn cảnh, chung tâm trạng với tao không Thúy Vy? Mi cũng sắp có ba mới như tao phải không Thúy Vy?

Hoàng Anh nói một hơi, em ngồi cúi đầu. Cúc Nhật cầm lấy tay em, bóp nhẹ nhẹ:

- hai người một hoàn cảnh, nhưng có thể mang tâm trạng khác nhau, Thúy Vy ạ! Mi đừng suy nghĩ chi hết.

Em lẩm bẩm:

- Hoàng Anh ác lắm. Hoàng Anh đã khơi niềm tủi cực trong Vy. Nhưng Vy thông cảm Hoàng Anh lắm. Nói nữa đi Hoàng Anh.

Hoàng Anh nhìn chăm chăm vào mặt em:

- Thúy Vy, mi phải tranh đấu tới cùng, mi phải khóc thật nhiều, bỏ ăn, bỏ ngủ. Với bất cứ giá nào, mi cũng phải ngăn dừng cho me mi lấy chồng. Đừng yếu đuối, đừng ủy mị như tao, mi sẽ khổ như tao đây, mi thấy không? Me tao không còn ngó ngang chi đến tao, dù trong ngày vui quan trọng này.

Hoàng Anh ôm mặt khóc. Em sững sờ rơi vào vùng suy nghĩ mông lung. Diêu Trâm khoèo tay Hải Đường:

- 9 rưỡi hơn rồi mi.

Hoàng Anh ngẩng lên. Gương mặt bình thản lạ lùng. Cô bé lấy khăn tay chùi nước mắt rồi nói với các bạn:

- Còn sớm mà, để tao cắt bánh cho tụi bây ăn nghe.

Bầu không khí vẫn nặng nề. Hoàng Anh với tay bấm nút nhạc. Âm thanh êm dịu tỏa khắp gian phòng rộng, ru nhẹ nỗi buồn mênh mông.

Diêu Trâm đứng lên từ ghế:

- Chúc Hoàng Anh một ngày vui và suốt cả cuộc đời đầy những cánh hồng nhưng tô thắm tuổi hồn nhiên.

Bích Ngọc pha trò:

- Ui cha, sặc mùi cải lương. Tao đề nghị cho con Diệu Trâm gia nhập đoàn Sài Gòn I. Tụi bây đồng ý không ?

Cả bọn phá lên cười. Hoàng Anh tiễn các bạn ra cửa.

- Tụi bây đi bằng chi ?

- Thì chở nhau bằng xe hai bánh chứ còn chi nữa.

- Xe bận lên phi trường, không thì tao đi nhờ chú Phi đưa tụi bây về. Đừng phiền nghe.

- Không có chi, Hoàng Anh khách sáo rứa ?

Tiếng xe nổ máy xa dần. Hoàng Anh trở vào, hỏi Cúc Nhật:

- Máy giờ ba mi đem xe tới đón ?

Cúc Nhật xem đồng hồ tay:

- Chắc cũng gần rồi. Ba tao hẹn mười giờ. Hoàng Anh căn môi nhìn Cúc Nhật, rồi bảo em:

- Cúc Nhật là đứa con gái sung sướng nhất trần gian, Thúy Vy hỉ ? Nó có đủ cả cha lẫn mẹ, suốt cuộc đời ngây ngất trong bể tình thương.

Cúc Nhật an ủi Hoàng Anh bằng câu nó đã từng nói với em:

- Mỗi người mỗi hoàn cảnh, mỗi số phận. Hãy cố gắng bằng lòng với những gì mình hiện có là tìm được hạnh phúc rồi đó, Hoàng Anh à.

Hoàng Anh bấu môi:

- Tao chỉ muốn chết, tao chỉ muốn phá vỡ tất cả. Hạnh phúc đối với tao chỉ là cái bóng đen mơ hồ.

Em ngồi im lặng, thu mình nhỏ bé trong góc ghế sa lông. Em không muốn nghe gì nữa, em không muốn trông thấy gì nữa. Phải rồi, như lời Hoàng Anh nói, hạnh phúc chỉ là cái bóng đen mơ hồ giả tạo đang bao phủ mái gia đình em kể từ ngày bác Huy bước vào cuộc đời mẹ. Em phải giữ mẹ lại dù bất cứ giá nào. Không thì rồi em cũng sẽ giống như Hoàng Anh thôi. Mà chắc còn tệ hơn nó nữa. Dù sao, nó cũng là con nhà giàu, kẻ hầu người hạ, xe đưa xe đón mỗi lần đi học, đi chơi. Còn em, mất mẹ đi, em không còn gì nữa. Bà nội đã già yếu, tuổi gần đất xa trời. Cu Quang và Bích Ty thì còn nhỏ quá, suốt ngày rong chơi. Không ai thông cảm được em bằng mẹ ! Không ai nâng niu chiều chuộng em bằng mẹ ! Một mai mẹ theo bác Huy rồi, em sẽ rơi vào vùng cô đơn ngút ngàn như viên sỏi hồng lăn xuống vực

thăm, tiếng chạm vào ghềnh đá chỉ là những âm thanh mơ hồ, không một ai hay biết.

Có tiếng còi xe kêu tin tin ngoài cửa. Cúc Nhật nhìn ra:

- Ba tao đến. Mình về Thúy Vy.

Em ôm vai Hoàng Anh:

- Tao hiểu mi lắm Hoàng Anh ơi. Thôi đừng buồn nữa. Tao về, mai mốt rảnh tao sẽ đi xe đồ lên thăm mi.

Hai giọt lệ lăn dài trên má Hoàng Anh:

- Thúy Vy, tao muốn tâm sự với mi thật nhiều, gắng lên thăm tao nhé.

Khi xe bắt đầu rồ máy, em quay lại nhìn vào nhà. Qua hàng rào dây búp, trên bao lơn thấp đèn sáng trưng, Hoàng Anh đang buồn rầu tựa lưng vào cửa, dáng dấp bé bỏng thật tội nghiệp giữa ngôi biệt thự sừng sững lạnh lùng.

Thùy An
Vùng Biển Lặng
Chương 6

Em không ngủ được. Em ngồi dậy thòng chân xuống giường tìm đôi dép.
Bà nội trở mình:

- Chưa ngủ hả Vy ?

Em dạ nhỏ:

- Con đi uống miếng nước.

Em đến bên bàn học, ngồi thờ người trên ghế. Bức ảnh bán thân của ba trên bàn vẫn mỉm cười với em. Ba không biết gì sao ba ? Ba sắp mất mẹ rồi, ba ơi ! Em gục đầu xuống bàn. Ve sầu kêu rả rích trên những chòm lá rậm rạp sau vườn. Có tiếng rao phở và nhịp hai thanh gỗ gõ lách cách đặng xạ Em nghe rõ hơi thở đều đều của mẹ vắng ra từ buồng bên cạnh. Hơi thở bình yên, hơi thở hạnh phúc tràn trề. Thoang thoang bên tai em, tiếng nói đầy nước mắt của Hoàng Anh : "Thúy Vy ơi, bằng bất cứ giá nào, mi phải giữ mẹ mi lại." Làm sao bây giờ ? Em phải làm gì bây giờ khi thời gian quá cấp bách, mọi việc đang diễn tiến hết sức tốt đẹp, pháo đỏ, rượu hồng và chiếc xe hoa lộng lẫy đang từ từ tiến đến như cỗ xe tang, như cơn ác mộng, mang mẹ đi mãi đến cuối chân trời xạ Nước mắt em đã chan hòa đôi mi, ướt đầm hai cánh tay áo. Có tiếng bước chân ren rén đến bên em. Em ngẩng lên : bà nội. Bà nội với tóc bạc da mồi, bà nội với gò má nhăn nheo, bà nội đang nhìn em bằng đôi mắt bao la như biển Thái Bình. Em ôm chầm lấy nội, gục đầu vào ngực nội khóc nức nở. Bà nội vuốt tóc em:

- Vy, răng con khóc rứa Vy ?

Em nghẹn ngào:

- Mẹ ơi, con không muốn mẹ lấy chồng nữa.

Lời nội hiền hòa:

- Đừng nói bậy con, trời đã sắp bày rồi.

Vâng, trời đã sắp bày rồi và em không thể nào ngăn chống được. Em lại khóc:

- Mẹ ơi, con khổ quá, con muốn chết quá, mẹ ơi !

Bà nội bịt vội miệng em:

- Ăn nói đại mồm, đại miệng. Bỏ đi. Thôi vô ngủ đi con.

Em uể oải đứng dậy theo nội. Nội nhất định bắt em phải nằm ngay ngắn rồi mới chịu quay ra:

- Ngủ đi, đừng suy nghĩ bậy bạ nữa nghe không Thúy Vy. Mẹ giận đó, mẹ giận mẹ mau chết rồi con ở với ai ?

Bà nội thường hay nói vậy : "Tụi bây làm mẹ giận, mẹ mau chết rồi bây ở với ai". Câu nói thật hợp tình hợp lý giữa lúc này. Giờ đây, em chỉ còn nội là nguồn an ủi duy nhất, là hình ảnh tượng trưng người cha yêu kính. Nội chết rồi các con như bầy chim non gãy cánh, mà hình bóng chim mẹ thì xa tít mù khơi. Em thiếp vào giấc ngủ bàng hoàng cơn ác mộng. Em thấy em lạc vào một vùng đồi núi hoang vu. Chân em dẫm lên gai nhọn rướm máu để tìm lối về. Rồi em gặp mẹ và bác Huy bên bờ suối. Em kêu, em gọi mẹ ơi, mẹ ơi. Mẹ nhìn em, mẹ nhìn bác Huy, rồi mẹ quay đi. Bác Huy dẫn mẹ chạy băng băng trên ngọn cỏ, xa em dần, xa em dần. Em chạy theo gọi mẹ ơi mẹ ơi. Em vấp vào phiến đá chắn ngang đường, em ngã nhào trên dốc núi, thân hình em lăn xuống triền đồi với một tốc độ ghê hồn, em thét lên !

- Chị Vy, chị Vy.

Em giật mình tỉnh giấc. Bích Ty đang đặt tay lên vai em, nét mặt ngây thơ, đôi mắt tròn mở to kinh ngạc :

- Chị Vy, chị nằm mơ cái chi mà dễ sợ rứa ? Ma hả ?

Em vùng ngồi dậy, mồ hôi vã ra như tắm:

- Ủ, chị thấy ma đó Bích Ty à.

- Ma ăn thịt ha?

- Ủ.

Em bước ra nhà sau rửa mặt. Bích Ty theo em:

- Chị Vy ơi, mẹ đi với bác Huy rồi. Mẹ không cho em đi theo.

- Mẹ đi chữa răng đó. Bích Ty đi theo làm chi. Coi chừng ông nha sĩ ổng nhổ răng đau lắm.

Bích Ty sợ nhất là đi nhổ răng. Trúng tâm lý, cô bé không còn phụng phịu nữa:

- Chị Vy rửa mặt xong ra vườn chơi làm nhà với em nghe.

- Ủ.

Bích Ty tươi cười nhảy chân sáo ra vườn. Em nhìn theo nó lòng đau xót vô ngần.

Cu Quang đi học về khoe:

- Chị Vy ơi, em mới làm ra đáp số bài toán khó nhất thế giới. Cô Hạnh khen em dễ sợ.

Em mắc chiếc khăn lên dây thép:

- Cu Quang của chị giỏi lắm. À, rảnh bữa ni em về sớm rửa ?

- Cô Hạnh bận việc, cho nghỉ một giờ đó chị.

- Thôi rửa mặt đi cho sạch sẽ rồi ra vườn chơi với Bích Ty.

Cu Quang vênh mặt:

- Em không chơi với Bích Ty mô. Chơi buôn bán với nó chán bắt chết, lại còn hay khóc, hay mét bà nội nữa, làm em cứ bị la hoài.

Em đầu dụ:

- Em nó còn nhỏ. Cu Quang phải biết chịu đựng em, rửa mới là thương em chứ.

Cu Quang đứng im lặng một lúc như suy nghĩ, rồi nói với em:

- Chị Vy bữa ni nói chuyện giống người lớn ghê.

Em nguýt nó:

- Đừng đánh trống lảng, ra chơi với em đi.

Bà nội để dành cho em gói xôi gà trên bàn, đập nắp lồng bàn cẩn thận.

Tiếng Bích Ty gọi sau vườn:

- Chị Vy ơi, ra chơi với Ty.

Em nói với ra:

- Chờ chị một chút, để chị ăn xong đã.

Tiếng Cu Quang reo lên:

- A ! Mẹ về. A ! Bác Huy về.

Chiếc xe màu xanh lái vòng ra nhà sau, mẹ tươi cười xách giỏ bước xuống:

- Vào nhà uống nước rồi về anh.

Bác Huy nhìn quanh:

- Bích Ty đâu rồi ?

Mẹ gọi Bích Ty:

- Bích Ty, lại bác cho bánh tề.

Bích Ty gương mặt rạng rỡ đón lấy gói bánh từ tay bác Huy.

- Chia cho anh Quang và chị Vy với.

Cu Quang cười đưa chiếc răng sún:

- Cho anh nhiều nhiều đó nghe Bích Ty.

Bích Ty dúm một nắm bánh vào tay em:

- Chị Vy ăn đi, bánh bác Huy cho ngon lắm.

Em xua tay:

- Chị không ăn.

Bích Ty cười thật dễ thương:

- Ăn đi mà, ăn với em đi chị Vy.

Em lắc đầu:

- Chị không ăn.

Mẹ đang bưng ly nước đá chanh đến cạnh bác Huy, mặt đỏ hồng hương nắng:

- Anh uống miếng nước chanh cho mát dạ.

Bác Huy cầm lấy tay mẹ:

- Em ngồi xuống đây đi cho đỡ mệt, làm gì lăng xăng vậy.

Bác Huy nâng ly nước chanh lên tay, bảo mẹ:

- Em uống trước đi, anh uống sau.

Em lại nghĩ đến ba. Bích Ty vẫn dúm bánh vào tay em:

- Ăn bánh đi chị Vy.

Em cúi tiết vút nắm bánh xuống đất:

- Con ni lì ghê a. Đã nói tao không ăn mà.

Mẹ đã thấy được hành động của em, mẹ trừng mắt:

- Thúy Vy, rằng con không nể nang bác Huy chi cả rứa ? Con hư lắm đó nghe.

Em cãi:

- Mẹ la oan con, con có làm chi mô ?

Mẹ đứng dậy:

- Con bất lịch sự, con có biết đó là bánh của bác Huy cho các con không ?

Không ăn thì thôi, tại rằng con lại dám vút đi trước mặt mẹ và bác Huy.

Con không sợ bác Huy buồn lòng à ?

Em nói liều:

- Bác Huy không là chi của con cả. Việc bác buồn lòng hay không, chả ăn thua chi đến cái gia đình này.

Bốp, bốp. Hai cái tát như trời giáng đánh vào má em.

Em thấy muôn ngàn ánh sao lóe sáng trước mặt. Trời bỗng tối đen lại. Em gượng vịn vào mép bàn, rồi buông người ngồi trệt xuống đất. Mẹ gào lên:

- Con mất dạy, bước đi cho khuất mắt.

Tiếng bác Huy hơi lạc đi:

- Đừng đánh con như vậy.

Mẹ thở hào hển, tiếng rít qua hai kẽ răng:

- Trời ơi, con với cái, hư đồn mất rồi.

Bà nội từ trong buồng chạy ra:

- Chi rứa ? Chi rứa bây ?

Bích Ty thở thè:

- Mẹ mới đánh chị Vy đó, mẹ ơi !

Em vẫn ngồi dưới đất lằm lì. Em không thể xoay trở được sự việc đang diễn tiến, tạo hóa đã an bày rồi. Tình cảm của mẹ đang nghiêng hẳn về phía bác Huy rõ ràng trước mắt em. Mẹ đang đánh em, mẹ đã nhiếc mắng em thật sự kể từ ngày có bác Huy. Điều mà trước kia em chưa bao giờ gánh chịu, dù là một lời trách cứ nhẹ nhàng. Hoàng Anh ơi ! Rồi đây tao sẽ như mi. Mẹ tao sẽ lấy chồng và tao cũng sẽ bị bỏ bê trong ngày sinh nhật thứ mười bốn này. Nhưng tao không ủy mị như mi đâu Hoàng Anh ! Sự sầu khổ đó, nếu không thể tránh được, thì ít nhất mình cũng phải tìm cách đừng nhìn thấy nó đang tiến đến từ từ như những bóng dáng tử thần đưa ngang lưỡi hái. Em sẽ ra đi. Sự quyết định đến với em thật bất ngờ. Tia chớp sáng lóe trong đêm tối đã vạch cho em thấy một hướng đi. Bà nội cuối xuống kéo tay em:

- Vy, xin lỗi mẹ đi con.

Em trì người xuống đất. Mẹ nói với nội:

- Mặc kệ nó mạ, con cái chi mà như đồ quỷ báo.

Mẹ vẫy Cu Quang và Bích Ty:

- Hai đứa sửa soạn đi ăn tiệm với mẹ.

Mẹ quay sang nội:

- Con xin phép mẹ dắt Cu Quang và Bích Ty đi ăn cơm với anh Huy. Con có mua xôi và thịt hon để sẵn trong cũi. Mẹ sai con Thúy Vy dọn lên thay bữa ăn trưa.

Em cúi xuống đất nhìn chăm chăm vào con kiến tha hạt gạo về tổ để khỏi nhìn thấy Cu Quang và Bích Ty tung tăng theo mẹ mở cửa xe hơi của bác Huy, leo lên ngồi chễm chệ.

Xe đi được một lát, bà nội dọn thức ăn ra bàn:

- Thôi chớ, bộ định nằm vạ với tao à.

Bao nhiêu ghen ngào cổ giấu trong cổ họng chột vớ òa, em bật khóc nức nở. Bà nội cau mày:

- Thiệt mi nhiều chuyện quá Vy ời.

Em nhìn bà nội:

- Mẹ ời, mẹ thương bác Huy hơn con.

- Vô duyên chưa, mi so sánh rằng được chuyện nó, mẹ mi thương mi khác, thương ông Huy khác.

Em tròn mắt:

- Khác là khác sao mẹ ?

Bà nội ngập ngừng:

- Khác là... khác là... thôi, mi còn con nít lắm, mi không hiểu được mô.

Em mím môi, em không hỏi nữa. Em đứng dậy kéo ghế ngồi ăn xôi thịt hon với bà nội. Đồng hồ treo trên tường gõ mười hai tiếng. Bà nội lẩm bẩm:

- Mới đó mà đã trưa rồi.

Em xối xôi vào chén:

- Mau ghê mẹ hỉ !

Bà nội gắp miếng giò heo lớn nhất bỏ vào chén em:

- Ăn đi con, ăn cho bổ. Bữa ni tao thấy mi ốm đó.

- Ốm đẹp mẹ ời.

- Đẹp chi mà đẹp, ngó như con nộm.

Bà nội buông đũa, em bảo:

- Mẹ đi ngủ đi, để con dọn rửa cho.

Em tráng chiếc đĩa cuối cùng úp vào rồi rón rén đi lên nhà trên. Ngang chỗ bà nội nằm, em vén màn nhìn vào, bà nội đang ngủ say, nét mặt hiền hòa, hai tay để hờ trên bụng. Em thấy thương nội quá, nhưng không làm thế nào hơn được nữa. Em nói nhỏ:

- Vĩnh biệt bà nội yêu kính.

Em chạy đến ngăn kéo, lấy con heo đất đi ra phía áng nước, đánh nhẹ vào thành đá. Em đếm lui đếm tới: năm mươi ngàn sáu trăm đồng. Số tiền em đã dành dụm từ Tết đến giờ. Em lại trở vào trong, mở tủ áo, chọn hai bộ áo dài mới nhất nhét vào chiếc xách Air France. Đã hơn một giờ trưa, em thay vội quần áo rồi đi nhanh ra cửa. Đến bàn viết, em ngần ngừ một lúc trước tấm hình ba. Rồi một thoáng suy nghĩ, em mở xách cho luôn bức ảnh của ba vào. Ba đi với con nghe ba, trên bước đường "phiêu lưu" vô định, con sẽ thấy bớt đi phần nào cô đơn. Trời nắng chói chang, em vẫy chiếc xích lô:

- Bác cho tôi lên bến xe đi Đà Nẵng.

Hơi nóng trên mặt đường hắt vào người đến nhức đầu. Em đang thềm một làn gió mới xua tan mọi oi nồng của buổi trưa hè chang nắng. Nhưng giờ đây, suốt quãng đường dài hun hút mà em đang đi tới, không còn một bóng mát nào khả dĩ xoa dịu được niềm sầu khổ đang hằn sâu trong tâm trí em.

Em dựa lưng vào nệm xe, nhìn lại một lần địa chỉ của chú Minh trên cuốn sổ tay nhỏ. Màu mực đỏ nhảy nhót theo nhịp xe lăn và nhòe dần đi bởi nước mắt em đã chan hòa đôi má.

- Tới rồi cô.

Tiếng thẳng xe lách cách, em đeo chiếc xách trên vai, bước xuống.

Trả tiền xe xong, em đi nhanh vào quầy vé:

- Xe đi Đà Nẵng mấy giờ khởi hành ông ?

Người đàn ông phì nộn đang ngồi bán vé ngẩng lên:

- Mua vé mau lên cô, hai giờ xe chạy đó.

Em mở bóp lấy tiền:

- Ông bán cho tôi một vé.

Người đàn ông xé vé đưa cho em:

- Cô ra xe số X... bắt đầu khởi hành rồi đó.

- Cám ơn ông.

Em chạy nhanh ra bến, tìm số xe rồi lặng lẽ ngồi vào góc trong cùng ở băng cuối. Tiếng hành khách nói chuyện lao xao. Thôi giã từ thành phố êm đềm thơ mộng. Gió thổi phần phật tung bay tóc em rối bời. Những ruộng lúa xanh lơ lui dần về phía sau. Con đường trước mắt dài như vô tận đang mang em xa dần mái ấm gia đình.

Thùy An
Vùng Biển Lặng
Chương 7

Chú Minh rất ngạc nhiên khi thấy em xách hành lý bước vào nhà:

- Thừa chú.

- Kìa Thúy Vy. Cháu vô một mình thôi à ?

- Dạ.

Em ngồi xuống ghế:

- Thím mô rồi chú ?

Chú Minh quay vào trong;

- Minh ơi, có Thúy Vy con chị Bảo vào thăm nì.

Thím Minh cầm củ khoai tây từ sau nhà chạy ra:

- Thúy Vy mới vô hả. Răng cháu không đi chuyến xe buổi sáng có mát hơn không?

Em nhìn bà thím trẻ măng:

- Thím đang làm chi rửa ?

- À, thím đang gọt khoai tây để chiên đó Vy. Cháu đói bụng không ? Để thím đi mua phở cho cháu ăn nghe.

- Thôi thím, cháu vừa mới ăn bún trên đèo hãy còn no.

Chú Minh đỡ chiếc xắc trên vai em:

- Vào tắm rửa rồi nằm nghỉ một tí cho khỏe. Đi đường xa mệt lắm không Thúy Vy?

Quay sang vợ chú nói:

- Em khuấy chút bột sắn dây cho Thúy Vy nó ăn cho mát.

Em nhìn chiếc áo rộng khoác trên người thím Minh, cười:

- Chú thím có tin mừng rồi phải không ?

Thím Minh đỏ mặt, ngồi xuống bên em:

- Mới có thôi cháu.

- Rửa mà chú Minh không chịu viết thư báo tin cho bà nội mừng. Bà nội cứ nhắc chú mãi.

Chú Minh ngạc nhiên:

- Chú có viết rồi mà.
- Mô có, ở nhà không hay biết chi hết.
- Ủa, không lẽ thư lạc rồi, lạ thật.

Chú Minh hỏi sang chuyện khác:

- À, khi mô mẹ cháu làm đám cưới đó ?

Em chớp mắt:

- Chắc cũng gần rồi chú.

Em đi vội vào buồng tắm để khỏi phải trả lời thêm. Em ở với chú thím Minh được hai ngày. Buổi sáng, chú Minh đi làm, em theo thím Minh ra chợ rồi phụ giúp với thím làm thức ăn. Chiều lại em bắc ghế ra khoảng sân mát phía sau ngôi mơ mộng viễn vông, thím Minh bận giặt quần áo, lo bữa cơm chiều nên ít nói chuyện với em vào những lúc đó. Đời sống hai vợ chồng chú Minh tuy đơn sơ nhưng hạnh phúc vô vàn. Em thầm nghĩ chắc ngày xưa ba và mẹ cũng đầm ấm bên nhau như vậy, cho nên mỗi lần nhìn chú Minh với những nét hao hao giống ba, em lại nghĩ đến ba thật nhiều.

Qua ngày thứ ba, chú Minh đi làm về sớm hơn thường lệ. Chú gọi em tới tập khi em đang bận rửa rau sau bếp. Nhìn đôi mắt trang nghiêm của chú, tim em đập thành thạch trong lồng ngực:

- Dạ thưa chú có chuyện chi rửa ?

Giọng chú sắc bén:

- Thúy Vy, tại sao cháu lại dối chú ?

Em bối rối:

- Dạ cháu dối chú chuyện chi mô ?

Chú vụt tờ điện tín trước mặt em:

- Cháu bỏ nhà ra đi, mà cháu lại nói với chú là mẹ cho phép cháu vào thăm chú.

Em run rẩy giờ tờ điện tín. Thím Minh đã ra đến, ngạc nhiên hỏi chồng:

- Chi rửa anh ?

Chú Minh lắc đầu không trả lời. Gương mặt chú đầy vẻ ngao ngán. Thím Minh đến bên em:

- Điện tín của ai rửa Thúy Vy ?
- Dạ của mẹ cháu.

Em đọc lại một lần nữa:

"Có Thúy Vy trong đó không. Stop. Chú trả lời gấp cho chị biết. Stop. Chị Bảo"

Chú Minh chợt nắm lấy cánh tay em giật mạnh:

- Thúy Vy giải thích mau cho chú biết.

Em ôm lấy chú Minh, gục đầu vào vai chú khóc òa:

- Chú Minh ơi, cháu khổ quá chú ơi !

Chú Minh vỗ vỗ vào vai em:

- Thúy Vy, có chuyện gì cứ nói cho chú thím biết.

Thím Minh ngồi xuống bên em, cầm bàn tay em vuốt nhẹ:

- Nói đi Thúy Vy.

Trong nước mắt, em kể tất cả những sự việc xảy đến với gia đình em từ ngày có bác Huy cho chú thím Minh nghe. Em kết luận:

- Giữa các con và bác Huy, mẹ cháu đã chọn bác Huy. Rửa thì cháu không có lý do gì để ở với mẹ nữa.

Chú Minh vuốt tóc em:

- Thúy Vy ơi, cháu còn dại lắm, cháu còn nông nổi lắm. Bây giờ chú khuyên cháu, hãy trở về với mẹ và bà nội. Mẹ cháu đang khổ đau.

Em khóc:

- Mẹ cháu đã có bác Huy, mẹ cháu đang hạnh phúc, mẹ cháu không cần cháu nữa mô.

Chú Minh vẫn ôn tồn:

- Thúy Vy, hãy thương mẹ cháu, đừng bắt buộc mẹ cháu phải đứng trước hai ngã đường phải chọn.

- Nhưng mẹ cháu đã chọn rồi.

- Không, mẹ cháu chưa chọn và mẹ cháu sẽ không thể lựa chọn được, đó chính là nỗi khổ của mẹ cháu hiện giờ.

Em nhìn tờ điện tín, rồi em lại nhìn chú Minh van lơn:

- Cháu, cháu van chú, đừng cho mẹ cháu biết sự có mặt của cháu ở đây.

Chú Minh nhìn vợ, thím Minh nhìn chồng, cả hai đều im lặng. Em nghe rõ tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ nhỏ để trên buffet. Em lay tay chú:

- Chú, rằng chú không nói, rằng chú cứ im lặng rửa ?

Chú Minh hỏi em:

- Thúy Vy, ông Huy là người thế nào, nói cho chú biết.

Em đáp ứng:

- Ông ta... Ông ta... tính tình tốt, đàng hoàng. Nhưng... nhưng cháu vẫn ghét ông ta như kẻ thù.

- Như vậy là cháu cố chấp.

- Cháu sẵn sàng nhận chịu mọi tính xấu xa, cố chấp, ích kỷ, hỗn láo... miễn là mẹ đừng khi mô bỏ cháu mà đi.

Chú Minh cúi đầu:

- Mẹ còn trẻ và đẹp, cháu nên nhớ vậy. Đừng buộc mẹ phải hy sinh tất cả tuổi xuân cho mình. Thúy Vy ơi, cháu phải trở về.

Em ôm lấy mặt:

- Không, không, Chú ơi, cho cháu ở đây.

- Cháu phải về.

Em cương quyết:

- Nếu chú cứ một mực xua đuổi cháu, cháu sẽ ra đi một lần nữa.

Thím Minh đến bên chồng, nói nhỏ vào tai, chú Minh gật gù:

- Thôi được, cháu cứ ở đây.

- Chú ơi, chú đừng cho mẹ cháu biết nghe.

- Ủ, để chú suy nghĩ lại, cháu cứ yên tâm. Chú chưa trả lời điện tín của mẹ mô.

Em ăn cơm không được nữa, tâm hồn em bồn chồn nóng như lửa đốt. Em nghĩ đến mẹ, em nghĩ đến bà nội, em thấy nhớ Cu Quang và Bích Ty quá chừng. Em tưởng tượng đến buổi chiều em bỏ nhà ra đi, bà nội đang còn ngủ, mẹ đi ăn tiệm với Cu Quang và Bích Ty về đến nơi, thấy cánh cửa khép hờ, mẹ chếp miệng trách em như thường lệ mỗi lần em bất cần chuyện gì : "con gái vô ý vô tứ, ngủ mà không chịu đóng cửa lại, lỡ ăn trộm vô lấy hết đồ đạc thì sao". Mẹ lên tiếng gọi em, bà nội thức giấc vén màn nhìn ra:

- Chi rứa ?

- Con Thúy Vy mô rồi mạ ?

- Nó mới rửa chén sau bếp đó, chắc lại qua bên hàng xóm chơi rồi.

- Buổi trưa, nó thích ngủ hơn là đi chơi. Chà, bữa ni sinh tật.

Mẹ vẫn chưa để ý đến sự vắng mặt bất ngờ của em. Nhưng gần tối, chờ không thấy em về, mẹ sai Cu Quang sang mấy nhà bên cạnh tìm em, vẫn không có em. Mẹ hốt hoảng đến nhà mấy đứa bạn quen thân với em tìm kiếm, vẫn không ra bóng dáng con Thúy Vy nhỏ bé.

Mẹ ơi, con Thúy Vy bơ vơ đang ngồi khóc một mình đây mẹ. Nhưng con nhất định không về đâu mẹ. Con không muốn nhìn thấy sự hững hờ nơi mẹ như con Hoàng Anh đã gánh chịu. Thà con ở đâu cho khuất mắt của mẹ. Mấy hôm nay, thím Minh đau, em lãnh phần đi chợ nấu ăn giúp thím. Có công việc, em tạm quên đi sự lo nghĩ đang quay tròn trong trí em.

Chú Minh vẫn đi làm ngày hai buổi. Em không còn thấy chú nhắc nhở chi đến việc khuyên em trở về nữa.

Buổi trưa trời nắng gắt, em nằm trên ghế xích đu xem lại cuốn truyện cũ để giết thì giờ, em vừa lim dim mắt định ngủ thì nghe tiếng chuông xe đạp kêu leng keng ngoài cửa. Cả nhà đã yên giấc. Em chạy ra, thằng bé đưa báo cho em và cười:

- Bữa nay ở nhà ngủ trưa sớm ghê.

- Thím tôi đau nên đóng cửa sớm để nghỉ.

Em vào bàn, trái tờ báo ra xem qua mấy hàng tit lớn theo thói quen. Buồn ngủ quá, em định gấp tờ báo đem vào phòng cho chú Minh, bỗng em chú ý đến một hàng nhắn tin ở trang sau cùng:

"Hoàng Thị Thúy Vy, về gấp nhập học. Bà nội và mẹ đang nhớ cháu. Di Nguyệt "

Em lặng người đi một hồi lâu.

Em buồn quá, em tủi thân quá. Mẹ đâu có thương em, mẹ đâu có nhớ đến quay quắt đi tìm. Bằng chứng là đây, những dòng nhắn tin mang tên Di Nguyệt. Mẹ không thể nhín chút thì giờ để đi đăng báo nhắn em hay sao. Mẹ dành tất cả những giờ rảnh rỗi để đi chơi với bác Huy, tiệc này tiệc nọ. Em bấm đốt ngón tay, chỉ còn nửa tháng nữa là đám cưới của mẹ rồi. Hai xấp hàng dặt tiền mẹ mua cho em vẫn còn nằm sâu trong đáy tủ chưa may. Không biết mẹ có đem cho Di Nguyệt theo lời em yêu cầu không ? Giờ thì mẹ đâu còn nghĩ đến em nữa. Em vắng nghe đâu đây tiếng nói lạnh nhạt

của mẹ không một chút cuống cuồng lo lắng:

- Nguyệt, em nhắn tin trên báo thử coi, gọi nó về cho kịp nhập học.

Chú Minh đến sau lưng em:

- Cháu không ngủ trưa à, Thúy Vy.

Em vẫn cầm tờ báo trong tay, nước mắt tủi hờn lăn dài trên má:

- Chú !

Chú Minh ngạc nhiên:

- Có chuyện chi rửa cháu ?

Em đưa tờ báo cho chú, chỉ tay vào mục nhắn tin:

- Dì Nguyệt nhắn tin cho cháu, chú Minh ơi. Mẹ cháu không thềm nói với cháu một lời nữa.

Chú Minh nhìn thẳng vào mắt em:

- Mẹ hay dì Nguyệt nhắn cũng vậy thôi. Cháu mau nước mắt quá rửa, thật ba cháu ngày xưa nói chẳng sai.

Em cầm lấy tay chú Minh:

- Ba cháu ngày xưa nói sao chú ?

Đôi mắt chú Minh xa xăm:

- Ngày xưa, ba cháu nói cháu có đôi mắt buồn. Cháu sẽ là một cô gái đa sầu đa cảm sau này.

- Đa sầu đa cảm là hay buồn phải không chú ?

- Còn hơn rửa nữa. Cháu hay tủi thân lắm, đúng không ?

- Mô có.

- Đó, nội một chuyện dì Nguyệt thay mẹ nhắn tin cho cháu trên báo cũng đủ làm nước mắt cháu chảy dài rồi.

Em e thẹn cúi mặt xuống bàn:

- Tại cháu nghĩ là mẹ cháu không thương cháu nữa.

- Đừng nên suy nghĩ nhiều, cháu Vy à. Đôi mắt của cháu buồn lắm.

- Chắc tại cháu có đôi mắt buồn nên đời cháu gặp toàn chuyện buồn cả, chú Minh hả ?

Chú Minh nói lảng:

- Chừ sao ? Có định về với mẹ không ?

Em cương quyết:

- Không. Chỉ khi mô mẹ đừng làm đám cưới với bác Huy, cháu mới về.

Chú Minh hơi bất bình:

- Rửa là cháu đã đòi hỏi quá đáng, Vy à. Chắc mẹ không thể chịu ý cháu được mô.

Em lại khóc:

- Cháu không đòi hỏi chi hết, đó chỉ là niềm ao ước của cháu mà thôi.

Những ngày tiếp nối dài lê thê và buồn nản. Không khí trở nên nặng nề từ khi tờ báo mang những lời nhắn tin của dì Nguyệt. Chú Minh luôn luôn giục em trở về. Khuyên nhủ có, vỗ về có và cả luôn những lời la mắng. Ngày nào em cũng phải nghe chú Minh thuyết phục. Nhưng em vẫn giữ khăng khăng ý định không trở về nếu mẹ chọn bác Huy. Em vẫn biết, em là một đứa con gái ích kỷ, tâm hồn hẹp hòi, chỉ nghĩ đến sự hài lòng cho chính bản thân mình mà thôi. Còn ngoài ra, em không để ý gì đến sự rầu buồn của những người liên hệ. Nhưng em có lý lẽ của riêng em. Chú Minh không hiểu được em, dì Nguyệt không hiểu được em.

Thím Minh đã lành hẳn bệnh. Sáng chủ nhật, chú Minh bận ở nhà tiếp người bạn đến bàn chuyện làm ăn, thím Minh bảo em:

- Thúy Vy, thay quần áo ra phố chơi với thím, ở nhà mãi rồi đâm ra buồn tẻ.

Em dạ nhỏ:

- Trời nóng quá, thím chờ cháu tắm một chút đã.

Em cùng thím Minh đi xích lô ra phố. Loay hoay qua các đường phố chính một lúc vẫn không mua được cái gì cả, thím Minh nhìn đồng hồ:

- Mới đó mà đã trưa rồi. Thôi mình vô chợ, thím mua vài búp len rồi về kéo chú đợi.

Thím dắt tay em băng qua đường, bỗng có tiếng gọi em:

- Thúy Vy, Thúy Vy !

Cúc Nhật đang đứng trước một quầy sách đưa tay vẫy em. Em đứng yên một chỗ, tay nắm chặt thím Minh.

- Ai vậy cháu ?

- Cúc Nhật, con bạn thân của cháu.

Cúc Nhật đã chạy qua đường đến bên em:

- Trời ơi Thúy Vy, tao tưởng mô mi bị mẹ mình bắt cóc.

Nhìn thím Minh, Cúc Nhật lễ phép gật đầu chào. Em giới thiệu:

- Thím Minh của tao đó Nhật.

- Dạ chào thím.

Cúc Nhật nói nhỏ vào tai em:

- Trông thím mi hiền quá hỉ.

- Mi mới vào hỡ Cúc Nhật ? Có việc chi không ?

- Không. Tao vào chơi với ba mẹ tao, mai sớm ra rồi.

- Rứa à, mi thật sung sướng.

Cúc Nhật nhìn em:

- Thúy Vy, mi vào ở với chú Minh mà rằng mẹ mi đánh dây thép vô hỏi thì không thấy trả lời chi hết ?

Em mím môi:

- Tại tao không muốn trở về. Mi biết chuyện tao bỏ nhà đi à ?

Cúc Nhật tròn to đôi mắt:

- Chớ rằng. Ngay tối hôm mi bỏ đi, mẹ mi chạy qua nhà tao tìm và khóc lóc quá xá.

Em run giọng:

- Mẹ tao khóc nhiều lắm hả Cúc Nhật ?

- Khởi phải nói. Ngày mai lại, tao đến nhà hỏi thăm tin tức, thấy mẹ mi nằm dài trên giường, đôi mắt sưng húp.

Thím Minh nhìn em như thầm nói:

- Đó, Thúy Vy thấy chưa, mẹ thương Thúy Vy nhất đời mà.

Em cầm tay Cúc Nhật:

- Mẹ tao có nói chi không ?

- Mẹ mi nói mi không chịu hiểu mẹ mi, mi không biết thương mẹ mi.

- Rồi rằng nữa ?

- Mấy ngày sau, tao có ghé nhà một lần nữa, mẹ mi trông gầy sút hẳn đi. Mẹ mi nói có đánh dây thép vô chú Minh và nhờ dì Nguyệt nhắn tin trên báo, mà tin tức của mi vẫn bặt vô âm tín. Mẹ mi khóc nước mắt, mẹ mi nói: "Mẹ mình bắt mất con gái đẹp đẽ của mẹ rồi, Thúy Vy ơi, Thúy Vy ơi".

Em rơm rớm nước mắt:

- Mẹ tao đau hở Cúc Nhật ?

- Ủ, tao thấy mẹ mi nói không ra tiếng.

Em òa khóc ôm lấy thím Minh:

- Cháu thương mẹ cháu quá thím ơi.

Cúc Nhật kéo tay em:

- Mai về với tao nghe Thúy Vy...

Em ghi địa chỉ chú Minh đưa cho Cúc Nhật:

- Chiều mi ghé chơi rồi tao sẽ trả lời.

Em để mặc cho nước mắt tuôn tràn trên đường về nhà. Chú Minh đón em ở cửa:

- Mẹ cháu nhắn tin cho cháu một lần nữa đây.

Em đón lấy tờ báo, hàng chữ nhòa nhạt trước mắt em:

"Hoàng Thị Thúy Vy, ở đâu về gấp. Mẹ sẵn sàng từ bỏ tất cả để được ôm con trong vòng tay. Hãy về với mẹ. Bà Quả phụ Hoàng Đình Bảo"

Em lão đảo ngời xuống ghế. Thím Minh vịn vai em:

- Cháu nghĩ sao ?

Em gục đầu vào ngực thím:

- Ngày mai cháu sẽ về với mẹ cháu, thím ơi, tội nghiệp mẹ cháu quá.

Chú Minh cười nói với vợ:

- Con bé thiệt là nông nổi.

Rồi chú vỗ đầu em:

- Chiều nay chú sẽ mua vé xe cho cháu, sáng mai ra sớm với chú.

Em nhìn chú Minh:

- Chú đưa cháu ra hả ?

- Ủ, để tạ lỗi với mẹ cháu luôn. Cũng vì chú giấu biệt cháu mà mẹ cháu phải khổ sở.

Em vúi lấy tay chú Minh:

- Ngày mai có xe nhà của con bạn cháu ra Huế, mình đi luôn. Chú khỏi cần mua vé.

Chú Minh nhú mào:

- Xe của ai rứa ?

- Cúc Nhật, bạn thân nhất của cháu. Chú có biết Cúc Nhật không ?

- Phải cô bé có đôi mắt nai ngơ ngác không ?

- Đúng đó chú, chú nhớ dai ghê. Chiều ni nó hẹn tới chơi đó.

Cúc Nhật hẹn với em, sáng mai tám giờ, xe sẽ đến đón.

Suốt đêm thao thức, em không làm sao dỗ được giấc ngủ. Rồi em mơ màng thấy một khoảng vườn xanh um cây trái, có tiếng suối róc rách tràn lan trên ghềnh đá, có muôn chim hót riu rít trên cành. Mẹ ngồi tươi mát trên thảm cỏ, tay vuốt nhẹ mái tóc Bích Ty đang say ngủ trong lòng. Cu Quang say sưa thả diều cạnh đấy, miệng hát líu lo và em đang miên man đùa chơi với mấy cánh hoa hồ người, mỗi lần em đưa chân đung nhẹ, mấy phiến lá nhỏ e thẹn xếp lại trông thật hiền lành.

Có bàn tay nhẹ lay vai em, tiếng chú Minh:

- Dậy sửa soạn ra Huế, Thúy Vy.

Em vùng ngồi dậy, tỉnh hẳn người:

- Mấy giờ rồi chú ?

- Gần bảy giờ rồi.

Xe Cúc Nhật đến thật đúng hẹn. Em chạy ra mời ba mẹ Cúc Nhật vào nhà.

- Thừa hai bác, nữa ni có chú của con ra nữa.

Ba Cúc Nhật sốt sắng:

- Được mà, được mà. Xe còn rộng chỗ lắm.

Chú Minh đi ra, bắt tay ba Cúc Nhật:

- Làm phiền ông bà quá.

Mẹ Cúc Nhật dịu dàng:

- Không có chi, Thúy Vy là bạn thân của Cúc Nhật. Chúng tôi xem cháu như con.

Chú Minh ngồi ở băng trước, cạnh ba Cúc Nhật cầm lái. Em và Cúc Nhật ngồi băng sau với mẹ Cúc Nhật. Mẹ Cúc Nhật không đẹp nhưng trông có vẻ dịu dàng quý phái. Bà cứ cầm lấy bàn tay em trầm trồ mãi:

- Bàn tay Thúy Vy đẹp quá.

Cúc Nhật hỏi mẹ:

- Bàn tay của nó búp măng phải không mẹ ?

- Không, bàn tay Thúy Vy là bàn tay tháp bút đó con, bàn tay của những người tài hoa nhưng lại đa sầu đa cảm.

Cúc Nhật ngây thơ:

- Rửa hả mẹ ? Hèn chi con Thúy Vy hay khóc lắm, hở một chút là chảy nước mắt ra rồi.

Em đập vào vai Cúc Nhật:

- Quí nờ, chọc người ta.

- Ê, Thúy Vy, tao thấy bàn tay của mẹ mi còn đẹp hơn tay của mi nữa.

- Nghe dì Nguyệt nói, tay mẹ tao là tay búp măng đó mi.

Cúc Nhật lại tròn xoe mắt:

- Chà, răng tao thấy mẹ mi cái chi cũng đẹp cả, mắt cũng đẹp, mũi cũng đẹp, tay cũng đẹp...

Nó quay sang mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ của Thúy Vy đẹp y như hoa hậu Nhật Bản đó mẹ.

Ba Cúc Nhật quay xuống:

- Cúc Nhật, lấy Pâté chaud ra mời Thúy Vy ăn đi con.

Cúc Nhật nhanh nhẩu:

- Dạ, ba nhắc con mới nhớ.

Xe qua đèo, rồi xuống đèo, chạy qua bao thôn xóm: Lăng Cô, Thừa Lưu, Cầu Hai, Truồi... lòng em rộn rã theo từng nhịp xe lăn đưa em đến gần mẹ, gần nội, Cu Quang và Bích Ty.

Xe ngừng trước cổng, hai hàng chè tàu đầu ngõ vẫn xanh tươi. Cúc Nhật mở cửa:

- Vô với mẹ mi đi Thúy Vy.

Em nhìn chăm chập vào mặt Cúc Nhật như người mất hồn. Cúc Nhật kêu lên:

- Con ni lạ chưa.

Mẹ Cúc Nhật nói nhỏ:

- Thúy Vy nó đang xúc động. Con làm chi mà la dữ rửa.

Chú Minh kéo tay em:

- Vào với chú, Thúy Vy.

Em lí nhí chào ba mẹ Cúc Nhật. Cúc Nhật bóp tay em:

- Tao về nghe. Mai mốt tao sang.

Tiếng sỏi lao xao quen thuộc khua vang dưới gót chân, em nhìn thấy Bích

Ty trước tiên. Cô bé đang loay hoay xúc đất bỏ vào cái chén nhỏ. Nghe tiếng động, cô bé ngẩng đầu lên:

- Chị Vy về, chị Vy về.

Bích Ty vút cái chén vào bụi chè tàu, chạy đến ôm chầm lấy em:

- Chị Vy đi mô mà lâu rứa, em nhớ chị Vy dễ sợ.

Em lại khóc. Chú Minh cúi xuống bế Bích Ty:

- Chà, cháu của chú mau lớn ghê. Mẹ mô rồi cháu ?

Bích Ty gỡ tay chú Minh, tuột xuống đất, ôm lấy chân em:

- Mẹ đau nằm trong buồng.

Em hôn Bích Ty:

- Bích Ty không chào chú Minh hả ? Bích Ty có nhớ chú Minh không ?

Cô bé ngây thơ lắc đầu:

- Em nhớ chị Vy thôi.

Em dắt Bích Ty theo chú Minh vào nhà. Bích Ty vượt khỏi tay em chạy nhanh vào phòng la lớn:

- Mẹ ơi, mẹ ơi ! Chị Vy về, chị Vy về !

Có tiếng trở mình trong phòng và lời mẹ mệt mỏi:

- Bích Ty, con nói thật hả con, chị Thúy Vy về với mẹ thật hả con ?

Em buông chiếc xác xuống đất, chạy bổ đến giường mẹ:

- Mẹ ơi, con về với mẹ đây mẹ ơi !

Em áp mặt vào ngực mẹ, tim mẹ đập thật mạnh, bàn tay mẹ run rẩy quàng qua vai em:

- Thúy Vy của mẹ ơi, suốt tuần ni con ở mô ? Con lang thang phiêu bạt ở mô ?

Em ngẩng lên. Trước mắt em, mẹ xanh xao như tàu lá chuối, đôi mắt đẹp trũng sâu, mái tóc huyền rối bời trên nền gối trắng. Em nấc lên:

- Mẹ ơi, tha thứ cho con.

Mẹ hiền lành nhìn em:

- Thúy Vy, Thúy Vy vàng ngọc của mẹ, suốt tuần ni con ở với ai ?

Chú Minh khoát màn bước vào:

- Cháu nó ở với chúng em, chị.

Đôi mắt mẹ nhìn chú Minh như trách móc:

- Chú ác lắm, chú ác hơn ma quỷ, chú nữ giấu biệt con gái tôi.

Chú Minh ngồi xuống trên chiếc ghế cạnh giường:

- Em xin lỗi chị, đó là ý muốn của Vy.

Mẹ lại khóc:

- Thúy Vy, con giận mẹ lắm hả con ? Con giận mẹ đến nỗi con không muốn về với mẹ hả con ?

- Mẹ ơi, tha tội cho con.

Chú Minh xen vào:

- Cháu nó còn dại và nông nổi lắm.

Mẹ lắc đầu:

- Nó giống tính anh Bảo ngày xưa, muốn làm là không ai ngăn được.

- Mạ mô rồi chị ?

- Mới đây mà, chắc mạ qua nhà bà Lý chơi đó.

Bích Ty kéo bà nội vào:

- Đó, mẹ thấy chưa, rửa mà mẹ không tin.

Bà nội nói nhỏ:

- Thúy Vy, Thúy Vy, cả thằng Minh nữa à ?

Chú Minh đến bên nội:

- Con đưa Thúy Vy ra, nó ở trong con suốt tuần ni.

Bà nội dí tay vào trán chú Minh:

- Rửa mà không cho tao hay, đồ quỷ, làm tao với con mẹ Bảo là quở đũa quở đèn lên. Ăn cơm chưa ? Chú cháu bây đã ăn cơm chưa ?

Mẹ chống tay ngồi dậy, em đỡ lưng mẹ:

- Mẹ, mẹ thấy trong người ra sao ? Mẹ khỏe không mẹ ?

Mẹ hôn em, nước mắt mẹ ướt đầm má em:

- Mẹ khỏe rồi Thúy Vy, thấy mặt con là mẹ tiêu tan hết bệnh, con như viên thuốc tiên xoa dịu mọi đau đớn trong lòng mẹ.

Bà nội nhìn mẹ, rồi nói với em:

- Tội nghiệp mẹ mi, gần tuần ni húp toàn nước cháo, không ăn nổi một miếng cơm.

Bích Ty ngập ngừng đến bên giường mẹ, cô bé nhìn em tủm tỉm cười, em vẫy nó:

- Đến đây với chị Bích Ty, Cu Quang mô rồi ?

Bích Ty ôm đùi em:

- Anh Quang đi học bên cô Hạnh. Tê, chị Vy, anh Quang về ngoài a tê.

Cô bé rời em chạy đến cửa sổ:

- Anh Quang, anh Quang, vô đây mau lên.

Tiếng Cu Quang nói vọng vào:

- Chị rửa mi ? Chị mà la ỏm tôi rửa mi ?

- Chị Vy về rồi.

Cu Quang hét toáng lên:

- A, chị Vy về, chị Vy về, sướng quá ta.

Em xúc động đến nghẹn ngào. Tất cả mọi người trong gia đình này đều thương yêu em, đều chờ mong em trở về. Thế mà em nở lòng dứt áo ra đi, không một lá thư từ biệt, không một chút hối hận vì hành động của mình. Em quả không xứng đáng là con của mẹ, là chị của hai đứa em ngây thơ xinh xắn.

- Chị Vy, chị đi mô mấy bữa ni làm em nhớ bắt chết.

Em kéo Cu Quang vào lòng:

- Chị vào Đà Nẵng với chú Minh.

Cu Quang nắm tay em:

- Chị thiệt là gan. Dám đi một mình vô Đà Nẵng hả, ghê quá ta.

Em nói lảng:

- Em chưa nghỉ học để chuẩn bị thi chuyển cấp à ?

- Còn ngày mai nữa thôi chị. Thứ năm em thi rồi.

- Thuộc bài hết chưa Quang ?

Cu Quang giơ ngón tay cái lên:

- Nhất mà, em thuộc bài còn hơn cháo.

Em cốc nhẹ vào đầu nó:

- Đừng có trợn cóc.

- Thiệt mà, không tin chị hỏi mẹ coi.

Mẹ bước xuống giường, nói với bà nội:

- Mẹ coi còn chi không, dọn cho con Vy và chú Minh ăn kéo dỏi, trưa rồi.

Chú Minh hỏi:

- Ở nhà không ai đi chợ hả chị ?

Bà nội đỡ lời:

- Thường thì mẹ con Vy đi. Nhưng suốt tuần ni nó chạy ngược chạy xuôi như kẻ mất hồn, tao thì đi không nổi nên nhờ bà Lý hàng xóm mua đồ ăn dùm. Để tao ra sau vườn hái thêm một ít rau khoai luộc ăn.

Em đứng dậy:

- Để con ra vo gạo nấu cơm.

Mẹ nắm tay em:

- Thúy Vy, ngồi đây với mẹ, đừng đi mô hết.

Em cảm động ứa nước mắt:

- Mẹ ơi, mẹ gắng ăn miếng cơm nghe mẹ. Con sẽ ở bên mẹ hầu hạ mẹ suốt đời.

Buổi trưa hôm đó, mẹ ôm em ngủ ngon lành. Em rúc đầu vào ngực mẹ như hồi còn bé thơ tìm bầu sữa, mẹ hôn mãi vào vầng trán em:

- Con gái đầu lòng yêu quý của mẹ.

Em vòng tay qua lưng mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ khỏe không mẹ ?

Mẹ nói nhỏ:

- Con chó con, cứ hỏi mẹ hoài vậy. Mẹ nói mẹ khỏe lắm rồi . Ngày mai là mẹ sẽ lành mạnh như người bình thường.

- Mẹ có buồn con không mẹ ? Mẹ có giận con không mẹ ? Mẹ có...

Em hỏi mẹ liên miên và mẹ thì không trả lời. Mẹ ôm chặt em vào lòng như sợ em tan biến mất. Em ngủ thiếp đi trong vòng tay ấm nồng của mẹ . Em thấy trước mắt một vòm trời màu hồng. Tiếng dì Nguyệt nói lớn làm em thức giấc:

- Con Thúy Vy về rồi à ? Nó mô rồi ?

Mẹ mở mắt, bảo em:

- Ai như dì Nguyệt con.

Dì Nguyệt đi vào phòng:

- Chị đỡ chút mô không ? Thúy Vy mới về hả ?

Mẹ nói:

- Cháu nó vào Đà Nẵng với chú Minh.

- Ủa, rằng chị có đánh dây thép vào hỏi mà không thấy anh ấy trả lời ?

Me không trả lời, me thở dài nhè nhẹ. Dì Nguyệt lại hỏi:

- Thúy Vy có đọc được hàng nhãn tin của dì trên báo không ?

- Dạ có.

Dì Nguyệt lắc đầu:

- Con ni nhỏ mà còn gan hơn tao, tao né mi luôn rồi đó.

Me bênh em:

- Tại nó tủi thân, nó hiểu lầm chị, nó tưởng chị không còn thương nó nữa.

Me vuốt lưng em:

- Thúy Vy, dậy rửa mặt mày cho tỉnh táo con.

Em hôn vào má me rồi lẹ làng nhảy xuống giường. Bích Ty đang ngồi ăn khế cạnh lu nước, thấy em cô bé ngẩng lên:

- Chị Vy, ăn khế không ? Khế ngọt lắm.

Em ngồi xuống cạnh nó:

- Ty ăn đi, chị không ăn mô. Ty ơi, mấy bữa ni chị đi vắng, nhà mình buồn lắm hả ?

Bích Ty nhúu đôi mày lá liễu, cố nhớ lại những sự việc vừa xảy ra:

- Dạ, me cứ khóc hoài khóc hủ, ai dỗ cũng không nín. Me nói chị bị me mìn bắt mất rồi.

- Bác Huy có qua không ?

Cô bé gật đầu:

- Có, nhưng me đau me nằm trong buồng, me không ra. Bác nói chuyện với bà nội một chút rồi bác về.

- Bác có hỏi thăm chi chị không ?

- Bác lo lắm. Bác chở me và dì Nguyệt đi khắp nơi tìm chị mà không thấy.

Em thấy ngứa ngứa ở cổ họng, em ho một tràng dài. Bích Ty hỏi:

- Chị đau hả chị Vy ?

Em cười lắc đầu cho bé yên tâm. Em định vào phòng lấy gói cam thảo nhấp nháp cho đỡ khan cổ. Ngang cửa buồng, em nghe tiếng của Nguyệt nói nhỏ:

- Anh Huy có đến gặp em mấy lần. Anh nói anh không hiểu được thái độ của chị.

Me nói:

- Có chi mà khó hiểu, chị đã trả lời dứt khoát rồi.
- Chị làm như chuyện giỡn chơi, gần ngày cưới rồi, bà con xa gần đã biết hết cả.
- Biết thì biết, ăn thua chi. Chị xin nhận tất cả lỗi lầm về mình mà.
- Em không ngờ con Thúy Vy lại ích kỷ như rứa.
- Đừng trách nó, Nguyệt à. Trách là trách chị đây nì. Thúy Vy còn dại khờ, vì thương chị, sợ mất chị nên nó mới hành động như rứa. Trong cuộc sống của chị có thể thiếu anh Huy, chứ không thể thiếu được nó. Nó là hiện thân của anh Bảo, nó là kết tinh của một nguồn hạnh phúc chan hòa. Chị thương anh Bảo, chị thương các con của chị. Nguyệt, em đừng kết án Thúy Vy, tội nghiệp nó.

Nước mắt em chảy ràn rụa trên má, em đi thẳng ra trước nhà, ngồi trên ngưỡng cửa, lấy tay chùi nước mắt. Bà nội cầm mấy ngọn lá trầu trên tay đi vào:

- Làm chi mà khóc nữa đó Vy ?

Em cười gượng gạo:

- Mô có mẹ, con chi mới bay vô mắt con làm con dụi chảy nước mắt đó chứ.

Me đưa dì Nguyệt ra cửa:

- Em nhả với bên nhà, con Thúy Vy đã về rồi cho bên nó an tâm.
- Dạ, à chị, tối nì anh Huy có hẹn tới nhà gặp ba bàn chuyện chi đó. Mạ nói đến xem chị khỏe chưa thì mời chị qua luôn.

Me lắc đầu:

- Thôi, để mai dắt cháu Vy qua thăm ông bà ngoại luôn. Nì, em nhớ báo tin cho anh Huy biết con Thúy Vy đã trở về rồi nghe.
- Dì về nghe Vy.

Em cúi đầu:

- Dạ.

Lần đầu tiên, em thấy thương thương bác Huy.

Bác đã âm thầm ra khỏi vùng hạnh phúc mà bác sắp hưởng thụ, chỉ vì một cô bé chưa đầy 14 tuổi. Bỗng nhiên em muốn thấy mặt bác Huy, em muốn

nhìn lại đáng dấp con người đôn hậu đó. Thật đúng như lời bà nội nói, em là đứa con gái nhiều chuyện. Bao nhiêu sự việc xảy đến đều do em gây ra. Em lại nhìn hình ba trên bàn thờ, em thầm hỏi không biết ba có bằng lòng hành động của em không?

Sáng sớm, em theo mẹ qua nhà ông bà ngoại. Xích lô quẹo vào cổng dừng trước thềm nhà. Dì Nguyệt đang ôm bó hồng vừa mới hái sau vườn đi vòng ra phía trước:

- Nghe tiếng thắng xe, em biết ngay là chị.

Mẹ cười:

- Em định làm thầy bói ra ngồi gốc cây đa hả ?

Mẹ dẫn em vào chào ông bà ngoại. Ông ngoại đang nằm trên ghế fauteuil xem báo, nghe tiếng động ông đẹp tờ báo sang bên và nhồm dậy:

- Ủa, hai mạ con bây qua chi mà sớm rứa ? Con Thúy Vy đã về rồi đó à ?

- Dạ thưa ba, cháu nó đã về.

- Rứa, mấy bữa ni nó đi mô ?

- Dạ thưa ba, cháu vào Đà Nẵng với chú Minh của nó.

Em lặng thinh nghe mẹ nói. Em mãi nhìn bức tranh sơn mài tuyệt đẹp vừa mới được chưng trên tường. Mẹ đẩy lưng em:

- Thúy Vy, chào ông ngoại đi con.

Em giật mình khoanh tay:

- Bẩm ông ngoại.

Ông ngoại gật gù rung rung chòm râu bạc:

- Mi bữa ni lớn rồi đó Thúy Vy. Khéo mà giữ tai tiếng, có chi thì cứ nói với mẹ mi, chớ đừng bó nhà ra đi một lần nữa, ta biểu mẹ mi đăng báo từ luôn đó nghe.

Em sợ sệt nhìn mẹ, mẹ ra dấu gật đầu. Em đến gần ông ngoại:

- Bẩm ông, lần sau con không dám rứa nữa.

- Ủ, rứa Cu Quang và Bích Ty mô, răng không dắt qua dây cho tao thăm ?

Mẹ ngồi xuống ghế:

- Dạ thưa ba để khi khác. Sáng ni mắc bận nhiều chuyện nên chỉ một mình cháu Vy theo con.

- Rửa chừ con đã khỏe chưa ? Bớt chưa ?

- Dạ con thấy đỡ lắm rồi, xin ba yên tâm.

Bà ngoại bưng cối trầu ra ngồi ở sập gụ, em chạy đến:

- Bầm bà.

Bà ngoại bỏ một miếng trầu vào miệng:

- Thúy Vy ở Đà Nẵng về đó à ? Hôm qua có nghe con Nguyệt nói.

Bà ngoại bảo me:

- Răng tối hôm qua con không sang ăn cơm, Huy có ý đợi con để nói chuyện chi đó. Gần 11 giờ nó mới về.

Me mân mê nếp áo:

- Thưa mạ, còn chuyện chi để nói nữa, con đã trả lời dứt khoát với anh Huy rồi.

- Huy nó muốn gặp con lần cuối, nhưng nó không muốn ghé nhà, ngại con Thúy Vy hiểu lầm.

Bà ngoại nhìn lên tường:

- Bức tranh sơn mài đó, Huy có ý tặng con để là vật kỷ niệm trước ngày nó ra đi.

Me hơi giật mình:

- Đi... anh Huy đi mô mạ ?

- Nghe nói nó định vào Sài Gòn lập nghiệp luôn, không trở về Huế nữa.

Me thì thầm:

- Để cho anh ấy đi... cho khuây bớt buồn phiền.

Em gọi:

- Me!

- Chi rửa con ?

- Bác Huy, bác Huy đi luôn hả me ?

Me chưa kịp trả lời, dì Nguyệt đã mát mẻ:

- Bác Huy từ bỏ Huế vì Vy, chắc Vy bằng lòng lắm hí ?

Me nhìn em gái:

- Thôi Nguyệt, cái gì đã qua thì cho qua luôn, đừng mĩa mai cháu tội nghiệp.

Dì Nguyệt đến ngồi bên bà ngoại:

- Em mô có dám mĩa mai ai, tại em thương chị lắm, chị Hà à! Làm sao mà tìm được một anh Huy thứ hai.

Me ôm đầu em vào lòng, áp má vào tóc em:

- Em đừng nhắc đến anh Huy hay bất cứ người đàn ông nào hết. Chị sẽ ở vậy nuôi con với hình bóng của anh Bảo.

Em quàng tay ôm lấy lưng me, em cố gắng lặng thinh để khỏi to tiếng với dì Nguyệt. Em và dì Nguyệt không hạp, luôn luôn xung khắc nhau như mặt trăng với mặt trời.

- Chị Hà, trước sau chi anh Huy cũng đến từ giã chị. Em mong giây phút cuối đó, chị đừng làm mặt lạnh lùng với anh mà tội nghiệp.

Me cười héo hắt:

- Em khỏi dặn, chị mô đến nỗi là con người bất lịch sự.

Em giục me về, me dợm đứng dậy, bà ngoại nín lại:

- Khoan đã, để kêu gánh bún bò vô ăn. Mạ con bây giờ tới sớm ri chắc là chưa ăn sáng.

Me nói với em:

- Ăn bún rồi về con hí.

Em thoáng thấy dì Nguyệt bữu môi quay lưng đi ra vườn.

Thùy An
Vùng Biển Lặng
Chương 8

Cu Quang vừa mới thi chuyển cấp xong, tuần sau mới có kết quả. Trải qua nhiều tối thức khuya để gạo bài, Cu Quang như người ngái ngủ, đôi mắt cứ lơ lơ như mắt cá ươn. Vừa ăn cơm trưa xong, chưa kịp dọn dẹp, Cu Quang đã lấy gối ôm đến bảo em:

- Chị Vy coi nhà ghen, em vô phòng me ngủ.
- Gọi Bích Ty vô ngủ với.
- Chị gọi đi, Bích Ty đang chơi ngoài vườn, em buồn ngủ gần xỉu rồi, gọi không nổi.

Em đưa tay che miệng ngáp:

- Ủ, thôi mi vô ngủ đi, thẳng quì.

Em nằm trên võng tơ treo trước hiên nhặt, mắt lim lim mơ màng. Me và bà nội qua An Cựu ăn giỗ người bà con, me dặn chiều nay cô Huyền ở Mỹ Lợi có đem quít lên thì nhớ lấy tiền trả cho cô, chớ đừng có lấy không của cô hoài chướng lắm. Bích Ty ca hát líu lo một mình sau vườn. Em định ra gọi cô bé vào kéo nằng hanh, nhưng đôi mắt như có vật gì bám vào nằng nằng kéo sụp xuống. Em thoáng thấy màu áo đầm hồng của Bích Thy vụt qua trước mắt và chạy đi vào buồng me. Trong cơn mơ màng, em nghe tiếng thét của Bích Ty thảng thốt. Em bừng mắt dậy. Một luồng khói đen ngịt từ phòng me tỏa ra phủ vào mặt em làm ho sặc sụa. Em bịt mũi miệng chạy về hướng khói. Bích Ty đang xám xanh mặt nhìn đám lửa bốc cháy từ chân giường me theo tấm màn lan lên cao, môi lắp bắp:

- Em... em... lấy xăng... đốt kiến... Chị Vy... cháy... cháy... nhà... em... sợ... quá...

Em luýnh quính không thua gì Bích Ty. Em run rẩy quơ vôi tấm mền len đập mạnh vào đám lửa. Gió hiu hiu thoảng qua khung cửa sổ làm ngọn lửa càng bùng lên, vô ích thôi. Gió càng thổi, lửa càng cháy mạnh. Tấm gỗ mỏng phân đôi gian phòng đã cháy xém phần dưới. Cu Quang đã tỉnh ngủ luống cuống chạy loanh quanh. Bích Ty nước mắt ràn rụa khóc không

thành tiếng. Chúng em đã hoàn toàn bị cô lập giữa bốn bức tường lửa cao ngút ngàn. Hơi nóng dồn dập vây quanh tứ phía. Mồ hôi tiết ra quá độ làm em mệt ngất người. Tiếng gõ chày nổ lộp bộp như tiếng cười của tử thần. Không tự chủ, em rú lên một tiếng ghê hồn. Có tiếng chân người chạy rào rào trên lối sỏi. Tiếng bàn tán gấp rút xôn xao. Giữa phút nguy nan chờ chết, một bóng người to lớn nhảy bổ vào phòng túm lấy Bích Ty và Cu Quang trên hai cánh tay vạm vỡ chạy trở ra thật nhanh. Em nhận ra bác Huy, đôi mắt bác nhìn em đầy trù ối. Và trong khoảng khắc, bao nhiêu sự việc do em gây ra từ trước đến nay bỗng diễn tiến điều hòa trước mắt như một khúc phim sống động quay với tốc độ cấp thời. Hình ảnh mẹ, bà nội, ông bà ngoại, dì Nguyệt, Cu Quang và Bích Ty như hiện ra thật rõ ràng trong đầu óc em, rồi nhòa dần... nhòa dần... Gương mặt đẹp nảo nùng của mẹ, cử chỉ giận hờn của dì Nguyệt và nhất là đôi mắt nghiêm nghị của bác Huy. Em bỗng sợ chết, em bỗng sợ bác Huy sẽ trả thù em. Cơ hội thuận tiện đã đến với bác, dịp may ngàn năm một thuở. Em chết đi rồi bác Huy sẽ cưới được mẹ vì trong cuộc hôn nhân này chỉ có một mình em chống đối. Đầu óc em muốn vỡ tung, em thở hỗn hển, em ngất xỉu đúng lúc ngã người vào vòng tay bác Huy vừa trở lại. Văng bên tai em lời trấn an đầm ấm của bác Huy:

- Đừng sợ Thúy Vy.

Thùy An
Vùng Biển Lặng
Chương 8

Cu Quang vừa mới thi chuyển cấp xong, tuần sau mới có kết quả. Trải qua nhiều tối thức khuya để gạo bài, Cu Quang như người ngái ngủ, đôi mắt cứ lơ lơ như mắt cá ươn. Vừa ăn cơm trưa xong, chưa kịp dọn dẹp, Cu Quang đã lấy gối ôm đến bảo em:

- Chị Vy coi nhà ghen, em vô phòng me ngủ.
- Gọi Bích Ty vô ngủ với.
- Chị gọi đi, Bích Ty đang chơi ngoài vườn, em buồn ngủ gần xỉu rồi, gọi không nổi.

Em đưa tay che miệng ngáp:

- Ủ, thôi mi vô ngủ đi, thẳng quì.

Em nằm trên võng tơ treo trước hiên nhật, mắt lim lim mơ màng. Me và bà nội qua An Cựu ăn giỗ người bà con, me dặn chiều nay cô Huyền ở Mỹ Lợi có đem quít lên thì nhớ lấy tiền trả cho cô, chớ đừng có lấy không của cô hoài chướng lắm. Bích Ty ca hát líu lo một mình sau vườn. Em định ra gọi cô bé vào kéo nằng hanh, nhưng đôi mắt như có vật gì bám vào nằng nằng kéo sụp xuống. Em thoáng thấy màu áo đầm hồng của Bích Thy vụt qua trước mắt và chạy đi vào buồng me. Trong cơn mơ màng, em nghe tiếng thét của Bích Ty thảng thốt. Em bừng mắt dậy. Một luồng khói đen ngịt từ phòng me tỏa ra phủ vào mặt em làm ho sặc sụa. Em bịt mũi miệng chạy về hướng khói. Bích Ty đang xám xanh mặt nhìn đám lửa bốc cháy từ chân giường me theo tấm màn lan lên cao, môi lắp bắp:

- Em... em... lấy xăng... đốt kiến... Chị Vy... cháy... cháy... nhà... em... sợ... quá...

Em luýnh quính không thua gì Bích Ty. Em run rẩy quơ vôi tấm mền len đập mạnh vào đám lửa. Gió hiu hiu thoảng qua khung cửa sổ làm ngọn lửa càng bùng lên, vô ích thôi. Gió càng thổi, lửa càng cháy mạnh. Tấm gỗ mỏng phân đôi gian phòng đã cháy xém phần dưới. Cu Quang đã tỉnh ngủ luống cuống chạy loanh quanh. Bích Ty nước mắt ràn rụa khóc không

thành tiếng. Chúng em đã hoàn toàn bị cô lập giữa bốn bức tường lửa cao ngút ngàn. Hơi nóng dồn dập vây quanh tứ phía. Mồ hôi tiết ra quá độ làm em mệt ngất người. Tiếng gõ chày nổ lộp bộp như tiếng cười của tử thần. Không tự chủ, em rú lên một tiếng ghê hồn. Có tiếng chân người chạy rào rào trên lối sỏi. Tiếng bàn tán gấp rút xôn xao. Giữa phút nguy nan chờ chết, một bóng người to lớn nhảy bổ vào phòng túm lấy Bích Ty và Cu Quang trên hai cánh tay vạm vỡ chạy trở ra thật nhanh. Em nhận ra bác Huy, đôi mắt bác nhìn em đầy trù ối. Và trong khoảng khắc, bao nhiêu sự việc do em gây ra từ trước đến nay bỗng diễn tiến điều hòa trước mắt như một khúc phim sống động quay với tốc độ cấp thời. Hình ảnh mẹ, bà nội, ông bà ngoại, dì Nguyệt, Cu Quang và Bích Ty như hiện ra thật rõ ràng trong đầu óc em, rồi nhòa dần... nhòa dần... Gương mặt đẹp nảo nùng của mẹ, cử chỉ giận hờn của dì Nguyệt và nhất là đôi mắt nghiêm nghị của bác Huy. Em bỗng sợ chết, em bỗng sợ bác Huy sẽ trả thù em. Cơ hội thuận tiện đã đến với bác, dịp may ngàn năm một thuở. Em chết đi rồi bác huy sẽ cưới được mẹ vì trong cuộc hôn nhân này chỉ có một mình em chống đối. Đầu óc em muốn vỡ tung, em thở hỗn hển, em ngất xỉu đúng lúc ngã người vào vòng tay bác Huy vừa trở lại. Văng bên tai em lời trấn an đầm ấm của bác Huy:

- Đừng sợ Thúy Vy.

Thùy An
Vùng Biển Lặng
Chương 9

Khi em tỉnh dậy thì trời đã xế chiều. Mẹ đang ngồi khóc sụt sùi ở đầu giường. Bà nội đang dùng khăn lông bọc nước đá đắp vào trán em.

- Thúy Vy, con tỉnh rồi hả ?

- Mẹ!

Mẹ cầm lấy tay em:

- Thúy Vy, con khỏe chưa ?

- Mẹ, con không can chi hết. Hai em của con có bị chi không ?

Bà Lý lảng giềng ngồi cạnh bà nội xen vào:

- Cháu yên tâm, Cu Quang và Bích Ty vẫn bình an, riêng chỉ có ông Huy...

Em vùng ngồi dậy:

- Bác Huy... Bác Huy... Bà Lý ơi, bác Huy của cháu có mệnh hệ chi không bà ?

Bà Lý đỡ vai em:

- Cháu cứ nằm xuống bình tĩnh, để bà nói cháu nghe. Sau khi nhảy vào lửa lần thứ hai để cứu cháu, tấm gỗ cháy đỏ trên trần nhà đã rơi xuống trúng vào lưng ông Huy, cháy cả quần áo, ông Huy bị phỏng nặng nhưng vẫn cố gắng bồng cháu ra nơi an toàn . Người ta đã dập tắt ngay ngọn lửa trên người ông và chở ông vào nhà thương rồi. Cũng không đến nỗi chi mô.

Em òa khóc:

- Mẹ ơi, con sợ bác Huy chết quá mẹ ơi.

Mẹ khóc theo em, bà nội nói với mẹ:

- Thu xếp rồi vô nhà thương thăm ông Huy một chút đi con.

Em ngồi dậy:

- Mẹ ơi, cho con vô thăm bác Huy với, nghe mẹ.

Mẹ lấy tay chùi nước mắt, nhìn em gật đầu. Bà nội bưng nồi cơm đi lên:

- Khổ ơi là khổ, đã nghèo lại gặp cái eo. Nhà cháy rồi biết lấy tiền mô mà làm lại.

Mẹ nói nhỏ:

- Thôi mạ, được người mất của, ba đứa nó còn sống là phúc đức lắm rồi .
Vả lại mới cháy có một gian buồng, may mà người ta tới chữa kịp.

Bà nội chép miệng:

- Ngồi ăn giỗ mà ruột tao nóng như lửa đốt, ai ngờ ở nhà có chuyện thiệt.

Bà nội nhìn tấm vách gỗ cháy loang lỗ:

- Phải mua vén ép làm lại gian buồng. Chà, cũng bộn tiền chứ không phải chơi mô.

Cơm dọn ra bàn, nhưng không ai nuốt nổi một miếng. Em cứ giục mẹ đi thăm bác Huy. Ngồi trên xích lô, mẹ không nói với em một lời nào, có lẽ mẹ đang suy nghĩ, gương mặt mẹ buồn vùi vùi. Em cầm bàn tay mềm mại của mẹ bóp nhẹ nhẹ, lâm râm khấn:

- Lạy trời Phật phù hộ cho sức khỏe của bác Huy.

Em và mẹ theo người chỉ dẫn qua một hành lang dài hun hút. Gió thốc mạnh, có lẽ trời sắp chuyển mưa. Mẹ run run đẩy cánh cửa xanh của phòng số 14. Em xúc động không cầm được nước mắt. Bác Huy đang thiêm thiếp trên giường, tấm drap trắng đắp kín tận cổ, ngực bác hơi cộm lên vì lớp băng quấn quanh người. Mẹ quì xuống bên giường, gục mặt vào thân thể bất động đó khóc thút thít. Đầu bác Huy hơi nghiêng lại, bác rên nho nhỏ. Em chạy đến, đứng sau lưng mẹ. Đôi mắt bác hé mở, mệt mỏi, bác nhìn chăm chăm vào gương mặt đầm đìa nước mắt của mẹ vừa ngẩng lên, như cố nhận ra một dáng dấp thân yêu. Một phút qua lâu hơn một ngày chờ đợi bằng con tim hồi hộp của em. Bác Huy cất tiếng thều thào:

- Hà, Hà đấy phải không ?

Mẹ nức lên:

- Anh Huy.

- Hà, các con có sao không ?

- Em đội ơn anh, anh Huy. Các con đều bình yên. Anh, anh thấy trong người có đỡ không ?

Đôi môi bác Huy cười méo xệch:

- Đừng lo cho anh, Hà. Thúy Vy không sao chứ ?

Em òa vỡ tiếng khóc đang chất chứa trong hồn. Bác Huy đã nhận ra em:

- Thúy Vy, Thúy Vy đấy phải không ?

Em ôm lấy cánh tay bác Huy sau lớp drap mỏng:

- Bác Huy, bác Huy, tha tội cho cháu.

Những ngón tay bác Huy hơi cử động:

- Không bao giờ bác giận cháu đâu, Thúy Vy.

Cô y tá đẩy cửa bước vào, tay bưng khay thuốc, cô nói nhỏ với mẹ:

- Thôi, xin bà để cho người bệnh nghỉ.

Mẹ chùi nước mắt đứng dậy:

- Anh nằm nghỉ, em sẽ đến thăm anh.

Mẹ lo lắng hỏi vị bác sĩ gặp ở hành lang:

- Thưa bác sĩ, liệu bệnh tình của bệnh nhân phòng số 14 có đáng lo ngại lắm không ?

- À, thì ra bà là người thân của ông Trần Huy ? Xin bà an tâm. Ông bị phỏng ở lưng. Chúng tôi đã chữa thuốc và băng bó. Vết thương ngoài da không đáng ngại. Ông sẽ bình phục sau một thời gian ngắn.

- Xin cảm ơn bác sĩ.

- Không có chi. Chào bà.

Mây đen giăng nghịt một góc trời, gió càng lúc càng mạnh. Mẹ kéo tay em:

- Đi mau lên con, kẻo mắc mưa.

Trời đổ mưa lớn ngay lúc mẹ và em chạy nhanh vào cửa, bà nội nằm trên ghế xích đu nhìn ra:

- May chưa. Tao cứ sợ mẹ con bây về không kị . Răng ? Bây có gặp Huy không ? Bệnh tình có nặng lắm không ?

Mẹ đưa tay vuốt những giọt nước mưa đọng trên mặt:

- Anh đã tỉnh rồi ạ. Bác sĩ nói không can chi.

Bà nội có vẻ không tin:

- Bác sĩ thì ông mô cũng như ông nấy. Chết đến nơi rồi mà cũng cứ khuyên người ta đừng lo.

Em xen vào:

- Thiệt mà mẹ, bác Huy nhận ra mẹ, bác Huy nhận ra con, bác Huy nói chuyện còn được nữa mà.

Bà nội chép miệng:

- Tội nghiệp ông Huy. Không biết ông có bà con họ hàng chi ở đây không.

Nếu không thì mình phải lo bởi xách cho ông chứ. Dù rằng ông cũng là người đã liều thân cứu 3 đứa nhỏ.

Em nhanh nhẹn:

- Mẹ với me cứ nấu đồ ăn đi. Con sẽ đạp xe qua nuôi bệnh bác Huy.

Em nhìn mẹ:

- Mẹ nghe, me cho phép con nghe.

Me gật đầu, nhưng đôi mắt me như thăm hỏi:

- Thúy Vy, con nói thật à ?

Ngày hôm sau, em một mình xách "gà mê" cháo thịt bò sang thăm bác Huy . Cô y tá vừa thay băng xong. Hôm nay bác đã tỉnh hẳn, ánh mắt bác thật vui khi nhìn thấy em:

- Thúy Vy qua thăm bác đó à ?

- Dạ.

Em đặt "gà mê" cháo lên bàn:

- Thưa bác, bác thấy trong người có đỡ không bác ?

- Cám ơn Thúy Vy, bác thấy khỏe lắm rồi. Sao ? Cu Quang và Bích Ty chơi ngoan chứ ?

- Dạ.

- Thúy Vy đem cái gì qua cho bác vậy ?

Em ngập ngừng:

- Dạ... me cháu... nấu cháo đem sang bác dùng.

Bác Huy hơi nhíu mày:

- Phiền me cháu quá. Bày về làm gì ?

Em nói nhỏ:

- Nếu không có bác, ba đứa cháu đã chết queo rồi.

- Đừng xem đó là chuyện ân nghĩa, Thúy Vy à. Nếu cháu nghĩ vậy, bác sẽ buồn và không ăn cháo của cháu đâu.

Em vội chữa:

- Không, cháu không có nghĩ chi hết. Bác đừng giận cháu.

Ông bà ngoại và dì Nguyệt vô cùng ngạc nhiên khi thấy em đút từng muỗng cháo vào miệng bác Huy. Nhất là dì Nguyệt, dì nói nhỏ bên tai em:

- Tao sợ trời sập quá Thúy Vy ời.

Bác Huy gật đầu nhẹ chào ông bà ngoại và dì Nguyệt. Bà ngoại cảm động nói lắp bắp:

- Anh Huy, anh đã cứu ba đứa cháu của tôi, hành động của anh vô cùng cao quý.

Bác Huy nhìn em lắc đầu chán nản. Em thưa với bà ngoại:

- Mẹ, bác Huy không muốn nhắc đến chuyện ân nghĩa. Mẹ đừng nói nữa, bác Huy buồn.

Ông ngoại góp lời:

- Dù sao thì anh Huy cũng phải nhận vài lời cảm ơn của chúng tôi chứ.

Bác Huy lại nhìn em. Đôi mắt bác thật lạ, sâu thăm thẳm như lòng đại dương bao la. Đôi mắt đầm ấm và bình yên. Em liên tưởng đến một buổi chiều mùa Hạ trời xanh mây trắng soi bóng trên vùng nước lặng lẽ không một gợn sóng lăn tăn, tâm hồn em thanh thoát, trí não em tan biến muện phiêu . Em đã tìm thấy trong gương mặt của bác Huy thật rõ ràng, hình dáng cô bé tóc thề chấm ngang vai đang nhìn em bằng đôi mắt ướt, môi hồng nở nụ cười tròn trịa như đoá tường vi.

- Có gì lạ mà Thúy Vy nhìn bác lâu vậy ?

Không phải bác Huy đang hỏi em, mà là ba. Trước mặt em, ba đấy. Ba với mái tóc bông bênh như mây trời mùa Hạ. Ba với đôi mắt hiền hòa như vùng biển lặng chiều êm . Ba đang nói với em như ngày xưa ba thường nói:

- Thúy Vy, con nhìn chi trong mắt ba mà lâu rứa ?

Cô bé lên 7 lúng túng:

- Tại vì... tại vì... con không biết.

Ba cười thích thú:

- Tại ba thương Thúy Vy, ba nhớ Thúy Vy, nên khi mô ba cũng dán bóng con vào mắt ba.

Em ngây thơ:

- Thiệt hả ba ? Rứa ba có dán bóng me vô mắt ba không ?

Ba nheo mắt với em:

- Có chứ.

- Sao con không thấy ?

- Khi mô me nhìn me mới thấy chứ.

Ba lại cười, con mắt có đuôi.

- Thúy Vy, cháu đang suy nghĩ gì vậy ?

Em lúng túng:

- Dạ... dạ không.

Ông bà ngoại và dì Nguyệt ở chơi một lúc rồi về. Em tiễn mọi người ra cửa rồi quay vào. Bác Huy ngạc nhiên:

- Sao Thúy Vy không về với dì Nguyệt ?

Em cho chiếc "gà mên" vào giỏ:

- Cháu còn dọn dẹp đã chớ. Bác nghỉ.

Bác Huy gọi em:

- Thúy Vy, bác có chuyện muốn nói với cháu.

Em ngần:

- Bác đang còn mệt, nói nhiều có hại. Để khi khác, cháu còn qua thăm bác nhiều lần mà.

- Bác chỉ cần nói với cháu một chuyện thôi. Hôm qua ấy, bác đến nhà là để từ giã mẹ, bác sắp vào luôn Sài Gòn rồi, chừ bác không có ý gì đâu.

Em buông chiếc nón xuống đất:

- Bác nói rứa là bác vẫn còn giận cháu à ?

- Không, bác chỉ muốn làm sáng tỏ vấn đề, bác muốn cháu yên tâm. Mẹ vẫn là của cháu. Đừng đại dốt bỏ nhà ra đi một lần nữa.

Em quì xuống cạnh giường:

- Cháu xin nghe lời bác.

Thùy An
Vùng Biển Lặng
Chương 10 (chương kết)

Kính gửi ông Trần Huy

Thưa bác,

Cháu rất vui mừng khi hay tin bác đã bình phục hoàn toàn, và theo như lời dì Nguyệt nói, còn ba ngày nữa, bác sẽ vào Sài Gòn và không trở lại nữa. Cháu quyết định thật vội vàng sau một đêm suy nghĩ vì cháu sợ, lỡ bác ra đi sớm hơn ngày dự định, lá thư này sẽ không được bác đọc đến và niềm ân hận không nguôi đó sẽ ray rứt tâm hồn cháu suốt đời.

Bác yêu kính,

Bác cho phép cháu được gọi bác bằng những lời triu mến đó, bác nhé. Và cháu mong rằng giờ phút này, tâm trí bác thanh thoi, đầu óc bác tươi mát, bác thật khỏe khoắn để nghe cháu kể một câu chuyện, câu chuyện bắt đầu bằng hai tiếng: Ngày xưa.

Ngày xưa, có một cô bé sống hồn nhiên giữa vùng trời thơ ấu ngọc ngà, trong nguồn thương yêu dào dạt mái ấm gia đình. Cô bé có một người mẹ, người mẹ đẹp dịu hiền như một cảnh hoa công chúa. Người mẹ đảm đang tận tụy, luôn luôn xem niềm vui của chồng con như chính hạnh phúc của đời mình. Cô bé có một người cha, người cha có mái tóc bông bênh như mây trời mùa hạ, đôi mắt hiền hòa như vùng biển lặng chiều êm. Ba cô bé là lính biên phòng, đơn vị đóng gác ngàn tít xa thành phố, nên những nhung nhớ ngập hồn, những trông mong chờ đợi ngày về phép của ba, đã làm cô bé cảm thấy thương ba hơn mẹ. Vâng, cô bé đã sâu đã cảm đó là cháu, Hoàng Thị Thúy Vy. Cháu thương ba cháu vô vàn bác ời. Không những cháu xem ba cháu là người đã tạo nên hình hài sự sống cho mình, mà đối với cháu, ba cháu còn là một hình ảnh thiêng liêng, một ngôi vị thần tượng yêu kính trong tâm hồn, trong trái tim nhỏ bé của cháu.

Trong vòng tay ấm nồng tình phụ tử, cháu tìm thấy ở ba cháu một bóng mắt

êm đềm chở che, một nguồn an ủi vô biên khi cháu buồn nản một chuyện gì. Đạo đó Bích Ty chưa ra đời và Cu Quang còn nhỏ xíu, nên mỗi lần về phép, ba cháu thường dắt cháu ra vườn hoa dạo mát, chờ bóng đêm về để nhìn ngắm cảnh trăng vàng rải ánh trên sông. Ba cháu không là thi sĩ, nhưng tâm hồn ba cháu tình cảm tràn đầy, nên ba cháu yêu thiên nhiên vô cùng. Cháu giống ba cháu nhất là ở điểm này. Ba cháu thường nói cháu là cô bé mơ mộng có đôi mắt ướt, coi chừng sau này khổ đó con ơi. Cháu không tin, cháu thường soi bóng mình trong gương mắt ba. Cháu tìm thấy ở đây một cái đầu nhỏ tí tẹo với hai chấm mắt đen tuyền. Cháu nheo mắt nhìn ba cháu, ba trêu con, mắt con đâu có ướt ? Những lần đó, ba cháu chỉ cười bằng con mắt có đuôi. Cháu vẫn nhớ mãi đôi mắt của ba cháu, tia nhìn thật đầm ấm và bình yên như chiều biển lặng. Cháu thèm nhìn vào đó thật lâu để tìm thấy một vùng trời êm đềm phóng khoáng, sóng nước mênh mông ru hồn người đến cõi xa mơ. Ngày xưa cháu chỉ là một cô bé nhỏ dại... Tình thương cháu hướng về ba cháu chỉ non nớt có vậy. Nhưng những kỷ niệm hồng đó sống hoài sống mãi trong cháu.

Rồi một ngày thật thê thảm, vùng biển lặng ngàn đời khép kín. Năm đó cháu vừa lên 8, cháu chưa đủ trí khôn để nhận thức rằng từ đây cháu sẽ là đứa bé bơ vơ. Dù tình thương của mẹ cháu vẫn muôn trùng ôm ấp hình hài, khi những năm đất vô tình quăng xuống tiền đưa linh hồn ba cháu về cõi bình yên. Từ đó, mẹ cháu trở thành thần tượng yêu kính độc nhất trong trái tim cháu. Những săn sóc nuông chiều của mẹ cháu là nguồn suối mát ươm mộng trái hồn nhiên. Cháu lớn lên trong vô tư, trong sung sướng tràn đầy của đời sống chim non rúc đầu vô tổ ấm. Cháu không thiếu thốn một thứ gì tuy gia đình không khá giả lắm. Mẹ cháu đã hy sinh tuổi thanh xuân còn lại để tạo dựng hạnh phúc cho các con thương yêu. Nhưng mẹ cháu còn trẻ quá, mẹ cháu còn đẹp quá. Những đôi mắt kỳ lạ nhìn mẹ cháu cũng như những lời bàn ra tán vào của các bạn đồng học, đã làm cháu phập phồng lo ngại. Một chấm đen lan dần trong vùng tuổi hồn nhiên.

Thúy Vy ơi, mẹ mày đẹp, mày mau có ba mới lắm đó nghe. Cháu ôm lấy đầu, cháu bưng đôi mắt, cháu không muốn nghe, không muốn nhìn thấy giọng lưỡi lao xao của dư luận. Nỗi băng khuâng sợ hãi cứ bám lấy tâm

hồn cháu như một đe dọa, một ám ảnh không rời. Và bác đã hiện đến đúng lúc niềm lo âu vừa dâng cao chât ngất. Cháu bỗng ghét bác, cháu bỗng thù bác, cháu bỗng xem bác như một vị hung thần gieo rắc tai họa xuống mái gia đình này từ lâu ăm cúng. Cháu luôn luôn nhìn bác bằng đôi mắt căm hờn, cháu xấu xa hóa những cử chỉ dịu dàng của bác đối với cháu. Cháu tự nguyện với lòng mình là không bao giờ chấp nhận bác . Cháu đã tìm cách trả thù bác, chuyện lớn chuyện nhỏ, mọi sự đều do cháu sắp xếp, cố ý làm ra vẻ vô tình để trêu tức bác. Nhưng bác vẫn trấn tĩnh, bác vẫn điềm nhiên trước những hành động nông nổi của cháu, bác đã tha thứ cho cháu tất cả. Bác yêu kính,

Xin bác tha lỗi cho cháu. Ngay giây phút đối diện với tử thần, cháu vẫn có ý nghi ngờ bác. Cháu nghĩ rằng, bác sẽ trả thù cháu, mặc cháu bị thiêu trong biển lửa để bác đạt được niềm ước vọng tha thiết trong đời, đó là cuộc hôn nhân giữa bác và mẹ cháu, cuộc hôn nhân hợp tình hợp lý mà trừ cháu, mọi người đều nhất loạt tán thành. Nhưng bác đã không làm vậy, bác đã bỗng cháu ra khỏi căn phòng cháy rực. Lửa đã rơi trên lưng bác, lửa đã cháy xém áo quần bác và cũng chính ngọn lửa đó đã soi sáng tâm hồn nông cạn của cô bé dại khờ.

Vùng biển lặng ngày xưa đã khép, giờ chợt mở rộng trước mắt cháu thật bao la. Cháu đã tìm thấy trong gương mắt bác, một buổi chiều trên bãi biển đầy nhạc thông reo. Trời xanh lơ, mây trắng nõn, mặt nước thật bình yên không một gợn sóng nhẹ đùa, tâm hồn cháu mọc cánh bay xa.

Ba, ba yêu kính. Vâng, cháu đã tìm thấy ba trong tia mắt bao dung của bác. Lòng mắt trong veo như gương nước hồ thu in hình một gương mặt nhỏ bé với cặp mắt hạt huyền. Không tìm đâu xa hơn nữa, bóng mắt tình thương đã trở về cùng cháu hồi nào mà cháu không hay biết, để đến khi chợt tỉnh, nhìn lên 10 đầu ngón tay, cháu chợt hốt hoảng vì đã trót chối bỏ nguồn diễm phúc vô biên vừa trở lại.

Ba yêu kính,

Ba còn giận ghét con nữa không ba ? Con nguyện cầu, con hy vọng, ba sẽ tha thứ cho con như những lần tha thứ trước, như những lần con dại dột gây phiền muộn cho mọi người mà không một chút đắn đo suy nghĩ.

Con van ba, con xin ba, ba đừng đi, ba đừng bỏ me và các con bơ vơ trên đường đời lắm nỗi chông gai. Bàn tay me mỏng manh quá, tâm hồn me yếu đuối quá. Làm sao một mình me có thể dắt dìu chúng con đến bờ bến an lành ? Me đã khóc rất nhiều từ ngày ba quyết định rời xa thành phố này. Nhưng me đã nén những tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ họng để làm vui lòng con, thì tại sao con lại không một lần hy sinh cho ba me ? Mà có gì đáng gọi là hy sinh đâu ba nhỉ ? Có ba bên cạnh, con càng được nuông chiều, tha hồ vui vĩnh viễn phải không ba ?

Lá thư này con sẽ nhờ me đem đến cho b . Me định ở nhà không muốn gặp ba lần cuối. Nhưng con sẽ giục me đi, con sẽ van nài me đến thăm ba và nếu cần con sẽ quì xuống chân me khóc thật lớn (con vẫn mang danh là cô bé mắt ướt cơ mà).

Ba yêu kính,

Một lần nữa, con van ba hãy ở lại thành phố này tuy cổ kính u buồn, nhưng đất rộng người hiền. Ở đó, có me đang hướng về ba bằng ánh mắt thương mong và ở đó còn có các con luôn luôn gửi về ba tất cả niềm yêu kính. Ba nhé, con xin ba.

Con của ba.

Hoàng Thị Thúy Vy.

Em buông rơi cây viết xuống bàn. Bao nhiêu nghị lực trong thân thể ốm yếu của em tuôn ra từ đầu những ngón tay cầm bút. Em muốn làm một việc phi thường. Em muốn trở thành một cô bé hiếu thảo trong chuyện cổ tích luôn luôn quên mình để hy sinh cho những người thân yêu. Nhưng em có làm được không đây ?

- Thúy Vy, con đang nghĩ chi rứa ?

Tiếng me thì thầm sau lưng. Em ngược lên nhìn me:

- Me, bác Huy sẽ ở lại với mẹ con mình chứ me.

Me kéo đầu em sát vào ngực me, âu yếm:

- Ủ, nếu con muốn...

Em quàng tay qua người me, siết chặt. Ngoài kia nắng lên rực rỡ. Hạnh phúc mới mẻ đã đến với mái ấm gia đình em thật rồi.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: may4phuong

Được bạn: NHDT đưa lên

vào ngày: 18 tháng 3 năm 2007